

Cristea Aurora

POVESTEA DANEI

Editura online
"SEMĂNĂTORUL TISMANA"
Octombrie 2012

CAPITOLUL I

Incredibila forță a morții

Incredibilă forță a morții ce smulge cu violență darul cel mai de preț al omenirii: viața...

Duminică dimineață m-am trezit buimacă, într-un zgomot asurzitor. Nici măcar nu știam cine sunt. M-am ridicat anevoie din pat, apoi clătinându-mă pe picioare și ținându-mă de pereți, am făcut câțiva pași către fereastră, să identific locul de unde se auzea țiuind sirena. Cu ochii cârpiți de somn, întrezăresc o mașină mare de Salvare ce oprește brusc în curtea interioară, exact în fața blocului de vizavi. „Pentru cine-o fi?”, îmi zic. Până să mă dezmeticesc, văd ieșind din bloc pe cei de la Smurd, câțiva vecini de acolo, dar și pe Costel, vecinul de la cinci, care agitat, dădea roată la mașină, de unde îmi dau seama că se petrecuse ceva grav chiar în casa lui. Împreună cărau o pătură și pe cineva în ea. Cum observ ieșind din pătură picioarele unei femei, mă întreb: „Să fie oare maică-sa?”, deși știam prea bine că ea deja era la Spitalul Județean, internată de vreo săptămână la secția Neurologie, în urma unui atac cerebral. „Doar n-o fi Dana!!!”, îmi continui gândul rebel, dar l-am îndepărtat imediat, refuzându-l.

- Alo, Matei? Sunt Carla, vecina de la blocul A, de la etajul unu.
- Ah, da!... se dumirește el.
- Am văzut că a venit Smurdul și a ridicat pe cineva de la voi din bloc.... Te-am văzut și pe tine jos, în curte. Știi cumva pentru cine a venit?
- Da. Pentru Dana, zice el senin.
- Pentru Dana????, întreb uluită.
- Stai liniștită, au resuscitat-o și acum e O.K..

Am închis telefonul mecanic, cu o mișcare lentă de parcă eram într-o secvență de cinema filmată genul slow-motion... Nu înțelegeam nimic. Cum să fie Dana? Cum adică au „resuscitat-o”? Păi, deși cunoștințele mele medicale nu mi-au inundat niciodată prea tare erudiția, totuși m-am gândit că dacă au ajuns la faza de resuscitare, înseamnă că era grav, foarte grav, în pragul morții chiar. N-are cum!!! Doar aseară am vorbit cu ea la telefon, de fapt aproape era noapte, fiindcă vorbisem după orele 22 și totul era O.K.. Chiar stabilisem să vină la mine luni.

N-am reușit să-mi dau jos pijamalele de pe mine și am rămas năucă vreme de un ceas, incapabilă de a-mi desăvârși ritualul matinal. Nu știam cum să procedez. Nu aveam cum să bat la ușa lor și să-i asaltez cu întrebările, fiindcă în primul rând nici nu aveam pe cine. Cred că nici taică-său nu era acasă...

„Țîrrr!” se auzi soneria.

M-am smuls cu greu din brațele gândurilor oboseite ce-mi asaltau creierul și m-am îndreptat către ușă.

- Bună, Carla!

Figura aceea dură, mică, blondă și slabă îmi părea teribil de cunoscută, dar în acel moment mi-era imposibil să-mi dau seama de unde.

A trecut val-vârtej pe lângă mine, și-a ales cu familiaritate un scaun din bucătărie și l-a ocupat samavolnic. Ridicând privirea albastră, mă săgetează:

- Aș vrea să-mi dai amănunte și să nu te ferești, să nu mă minți! Ce este cu toată șarada asta, cu Dana, cu spitalul?...

Uluită de reacție, realizez că figura din față este nimeni alta decât Cristina, prietena comună a Danei și a mea, o amică pe care eu nu o mai văzusem de câteva luni bune, poate chiar de câțiva ani, deși nu ne despărțeau decât câteva străzi, dar cu care păstrasem relațiile oarecum, mai mult prin Dana. O perioadă îndelungată Dana o vizitase aproape zilnic, asta până într-o zi când a început ușor-ușor s-o evite, din pricina educației prea tolerante și foarte șubrede pe care i-o insufla fiului său, prost ca noaptea la învățătură, lucru care o scotea din minți pe Dana.

- Adică?, întreb siderată.

- Ce s-a întâmplat cu Dana?, întrebă ea direct. Spune-mi!

- Dacă tu crezi că eu știu mai multe ca tine, te înșeli. De unde vrei să știu? Habar nu am.

Dar de ce m-ai luat așa, ca și cum aș fi în miezul problemei?

- Păi, fiindcă pe tine te frecventa în ultimul timp, fiindcă la tine venea aproape în fiecare seară și ți se confesa, nu la mine, îmi reproșa ea, cu o urmă de ciudă în glas. Mi-e imposibil să cred că nu știi nimic.

- Ce să știu? Ce ar trebui să știu?

- Dana era însărcinată cumva?

- Însărcinatăăă???, întreb uimită, căscând ochii cât cepele.

- Da... Nu te-ai gândit la varianta asta?, ironiza ea.

- Doamne ferește!!!, îmi revin. Ce tot spui tu acolo? De unde scoți prostiile astea? Nici pomeneală! Dacă ar fi fost așa, aș fi văzut, mi-aș fi dat seama, nu? Sau mi-ar fi spus, o asigur eu.

A lăsat capul în pământ părând că cedează.

- Hai cu mine la Urgențe! Îmbracă-te, că doar n-o să mergi în pijamale, ordonă ea.

Teleghidată, ca un robot debusolat ce-și pierde telecomanda și care se învârte mai mult în jurul propriei axe, mă echipez rapid în haine de oraș și fuga la spital.

Jos la recepție, plictisita mormăie:

- Mdaaa, au adus pe cineva acum vreo două ore... Este la secția Chirurgie, la etajul 3.

Am alergat val-vârtej pe scări și ne-am oprit instantaneu când am dat cu ochii de fratele Danei, de Costel, care se agita pe holuri ca un leu în cușcă, însoțit de o femeie înaltă, solidă, ce ne privea ca o fiară rănită.

- Ce face? Unde e?, îl întreb pe Costel, evitând privirea de gheață a însoțitoarei lui.
- O operează acum... Așteptăm și noi, să vedem ce ne spune...

Mi-am înghițit avalanșa de întrebări care se înghesuiau să-mi țâșnească, am tras-o pe Cristina de-o parte și ne-am ghemuit într-un colț mai întunecat.

- O operează?, întreb șoptit. Cum adică? Dar ce îi scoate?
- Copilul, Carla... gemu Cristina cu ochii în pământ.

Privirea îmi cade slobodă pe chipul ei și tac revoltată, refuzând s-o contrazic.

Vreme de zece minute nu s-a petrecut nimic. Apoi, dinspre întunecimea holului, se desprinde o siluetă albă, înaltă și subțire, ce pășea hotărât.

- Cine este rudă cu Dana Pricope?, întreabă doctorul cu indignare în glas.
- Noi, îi răspund repede și temătoare, apropiindu-mă împreună cu toți ceilalți.
- Mă tem că nu va supraviețui... Îmi pare rău... A avut hemoragie și a pierdut mult sânge, iar creierul a rămas neoxigenat vreme de aproximativ un sfert de oră. Pregătiți-vă pentru ce-i mai rău și rugați-vă să moară, fiindcă dacă va trăi, va ajunge o legumă toată viața. Noi ne-am făcut datoria și am operat-o, dar mai mult de atât... și ridică neputincios din umeri.

Apoi, face stânga împrejur și cu un pas allegro se depărtează pe un alt coridor.

Vestea a căzut ca un trăsnet și în câteva fracțiuni de secundă am cunoscut toate trăirile lumii, apoi aproape temându-mă să nu izbucnesc într-un țipăt de plâns, îl ajung din urmă și-l scutur de mâneca halatului:

- Don' doctor, mă scuzați, dar... operația?...

Era o întrebare tâmpă pe care nu am reușit s-o finalizez.

Aducându-și aminte, se întoarce nervos și-l scrutează pe Costel cu privirea umbrită:

- Ah, da... operația... Apropo'! Unde-i copilul? Ce-ați făcut cu el?
- Copilul???, întreb complet uluită, în timp ce ceilalți evitau privirea doctorului. Care copil, ce copil?, îmi continui seria de întrebări idioate.

- Cuuum?, întreabă și doctorul uimit, privind-mă cu atenție. Nu știți că era însărcinată?

Întorc capul fulgerător către Cristina și o privesc tăios, mânioasă pe intuiția și dreptatea ei. Apoi mă întorc către Costel în așteptarea unui răspuns care nu a venit niciodată.

- Nuuu... Habar nu aveam... am îngăimat din vârful buzelor.
- Da, era însărcinată. A izbutit să-și scoată copilul, dar i-a rămas o parte din placentă

înăuntru și a făcut hemoragie. La operație, am reușit să-i scoatem restul și ce a mai rămas pe acolo, dar din păcate prea târziu. Transfuzia a fost tardivă. O s-o punem la aparate, dar nu va trăi decât atât cât îi va rezista inima. Așteptăm finalul.

- Domnule doctor, nu vă supărați, dar câte luni avea?, îl trag eu de limbă, deși capul mi se învârtea, emoțiile mă năpădeau, iar ochii mi se umpluseră instantaneu de lacrimi.

- Multe... zice scurt și dă să plece.

Cu un ultim efort, disperată, îl opresc insistând:

- Câte? Două, trei, patru...? Câte?

- Opt.

Brusc pereții au început să se alungească, podeaua îmi aluneca sub picioare și holul luase forma unui tunel al morții. Am dat să mă rezem de o ușă, dar ea s-a ferit din calea mea. Cristina m-a urmărit îndeaproape și m-a susținut, uimită și ea de spusele doctorului, dar mai ales de reacția mea.

Ca o vijelie în plină formare, însoțitoarea lui Costel plonjează către noi și tună:

- Voi, care erați prietenele ei, chiar nu știți nimic? Mi-este imposibil să cred că nu vi s-a destăinuit cumva... De ce nu ne-ați anunțat și pe noi, familia ei, pe mine, verișoara ei...

Am privit-o cu o furie oarbă, gata s-o pocnesc, și numai respectul față de locația în care ne găseam și durerea instaurată în suflet m-au oprit. Cristina, mult mai calmă, mai echilibrată, îi răspunde calm că eram de aceeași parte a baricadei, că nici noi nu știam, că nu ne spusese nimic.

Am plecat de acolo năucite amândouă, iar pe drum am dat frâu liber sentimentelor de revoltă, am descătușat lacrimile ca o viitură în forță și am plâns sincopat, sacadat, cu inima zdrobită, cu fruntea pe umărul mic al curajoasei Cristina, ce căuta să mă îmbărbăteze.

A înțeles încă de sus, din fața doctorului, că nu avusesem nici cea mai vagă idee despre sarcina Danei, că eram la fel de neștiutoare ca ea, că nu bănuisem niciodată așa ceva și că auzisem abia acum despre copilul nedorit al prietenei noastre.

Ne-am despărțit, stabilind să ne vedem peste trei ore din nou, la spital.

O mutaseră la Terapie Intensivă, așteptând deznodământul ce nu a întârziat să apară.

La căpătâiul ei, privind spre tuburile ce-i înlănțuiau chipul, m-au cuprins disperarea și regretul și mi-aș fi dorit să-i pot zgâlțâi cu putere trupul inert, imputându-i prostia de care fusese capabilă, precum și suferința mea de acum.

Dar... la ce bun?

La orele 21, telefonul mi-a sunat amenințător. Simțeam, dincolo de sonerie, că vestea va certifica previziunile doctorului și-mi era teamă să-l ridic:

- Carla? Sunt Costel. Ți-am dat telefon ca să-ți spun că... Dana nu mai e...

- Nu mai e... am repetat ca un papagal trist.

- Da... Nu mai e... Ne-a părăsit acum jumătate de oră... M-au sunat de la spital...

Am simțit că a evitat să pronunțe cuvintele: „... a murit...”, ceea ce și eu am evitat.

Sfârșeala și amărăciunea m-au cuprins abuziv și am ridicat privirea către ceasul din perete. Trecuseră aproximativ douăsprezece ore de la sosirea Salvării în mica noastră parcare pe care noi, cei din mahala, o numeam „curte” sau „curticică”...

Moartea violentă și implacabilă a luat cu ea tributul suprem: viața Danei.

CAPITOLUL II

Copilăria

O și văd în fața ochilor, o copilă cu părul bălai și ondulat, cu bucle mari, rebele, căzându-i pe umeri, care se supăra de fiecare dată când îi întorceam spatele și mă duceam să mă joc cu alte fete din cartier. Ca orice copil, îmi plăcea s-o fac pe grozava, cei doi ani de dinaintea ei creându-mi impresia că știam deja lumea.

Toată copilăria ei s-a învățat în jurul casei, al părinților, al fratelui ei ceva mai mare pentru care avea o admirație sinceră. Era ușor respinsă de copiii de seama ei și atunci, ca o refulare, îi plăcea să dirijeze pe cei mai mici ca ea, îi alinia în șir indian, îi învăța să joace „9 pietre”, „rațele și vânătorii”, „țară, țară, vrem ostași!” și câte și mai câte.

Anii au trecut și am ajuns la același liceu industrial, un liceu banal pe lângă casele noastre apropiate, unde învățam mai toți cei din cartier. Când voiam să ne ducem la un film, se duceau doi-trei dintre noi și cumpăram cel puțin treizeci de bilete, de ocupam două sau chiar trei rânduri în sala de cinema. După film, ne strângeam laolaltă în fața vreunei scări și comentam până spre miezul nopții, ba de multe ori spuneam în șoaptă bancuri auzite de la părinții noștri despre regimul ceaușist, regim plin de lipsuri și de nevoi.

Dana mai mereu era tristă, fiindcă mama ei, o asistentă dură de la Spitalul de Pediatrie, era rigidă și niciodată nu-și lăsa fetița să întârzie mai mult de orele 20, indiferent că ar fi putut să scoată capul pe geam și s-o vadă și pe ea în grămada de copii adolescenți ce-și făceau veacul pe scările blocului.

Îmi aduc aminte că de multe ori îl rugam pe tatăl lui Aurel, care stătea la parter, să ne lase să tragem cablul de la casetofon printre zăbrelele geamului de la baie și să ascultăm muzica celor de la Boney M sau ABBA, să simțim cum boxele sună asurzitor în mahalaula noastră plină de copii. În lipsa emisiunilor TV sau a jocurilor electronice, jucam „bâza” sau „leapșa” sau ne alergam unii pe alții ca nebunii, să vedem cine ajunge primul la zid, să scuipe peretele țipând transpirat cât îl ținea gura: „ptiu pentru mineeee!”. Alteori, Adi scotea afară o roată amărâtă de la vreo bicicletă uitată printr-o magazie și toți săream pe ea, să plimbăm acel cerc strâmb și aproape călcat în picioare de mormanul de copii ce năvălea peste el. Dar cel mai frumos moment era când Valentin de la etajul patru scotea bicicleta lui Gabi, fratele lui mai mare, care pleca de acasă la câte o întâlnire, și fiecare se plimba „o tură” în jurul cartierului, în schimbul unei gume „Tipi-Tip” cumpărate cu o zi înainte de la țigăncile cu fuste din piață sau făcând un adevărat troc cu borcanele de gem furate din camera mamei.

Dana făcea și nu făcea parte din gașca noastră. Faptul că fratele ei era cu unsprezece ani mai mare ca ea, făcea ca distanța dintre ei să se caște tot mai mult în perioada aceea, când unul era copil, iar celălalt era deja matur. Unul avea prioritățile jocurilor și a alergatului prin mahala, celălalt avea prioritățile iubirii și dispărea de acasă câte două-trei zile, chinându-se să rupă câte o noapte de amor de la iubita lui studentă. În final, Costel s-a însurat și a plecat de acasă, lăsând-o pe biata Dana pradă mâinii de fier a maică-sii - o femeie implacabilă, ranchiunoasă și țăță, interesată de soarta oricărui vecin de-o vârstă cu fata ei, care făcea cine știe ce trăsnaie pur copilăroasă și din cauza căreia era mai mereu dornică de a-l denunța părinților, cu speranța în suflet că va primi bătaia - zicea ea - *binemeritată*.

În schimb, tatăl Danei era un om total diferit. Pleca dimineața și ajungea pe înserat beat praștie, străduindu-se să-și țină echilibrul măcar până ajungea la prima treaptă. În aventura lui neobosită, mereu chinută de a-și ține picioarele drepte, el oscila aproape dansând între zidurile exterioare ale blocurilor și puținele mașini staționate pe lângă. De multe ori, băieții din cartier îl vedeau și alergau înaintea lui pentru a-l ajuta să urce cele cinci etaje, fiindcă de cele mai multe ori liftul era defect. Numai că ei știau că lucrul ăsta nu era făcut gratis. Bețivanul simpatic, de altfel un om bun la suflet ca pâinea caldă, scormonea prin buzunarele adânci în speranța găsirii unui mărunțiș cu care băieții își puteau cumpăra o țigară Carpați fără filtru pe care o fumau pe rând în spatele blocului, pentru a nu fi văzuți de părinții lor. Alteori îl zăream zăcând grămadă cu capul în boscheți, spunând vorbe fără înțeles, bâiguind cine știe ce aventuri închipuite, certându-se imaginar cu colegii de pahar pentru o piesă de mașină vândută la preț de nimic în barul de unde tocmai plecase. Băieții alergau la el și-l ajutau să se ridice, făcându-li-se milă de el că a ajuns în halul ăsta.

În schimb, după ce ajungea sus, se putea auzi scandalul iscat de gura nevestii într-o ploaie de reproșuri și calomnii, înjurăturile lui înfundate de aburii alcoolului, precum și țipetele surde ale Danei, speriată de spectacolul cotidian al familiei ei.

Așa s-au derulat cei aproape douăzeci de ani ai vieții ei, până în momentul în care, conștientă fiind de amarul din propria casă, Dana a luat hățurile în mâini și a țipat pentru prima oară la tatăl ei. A fost momentul decisiv, când ceva s-a rupt în inima ei, dând frâu liber revoltei născute și dezvoltate odată cu maturizarea, când n-a mai ținut cont de respectul ce-l datora părinților și, sătulă de așa mizerie scandaloasă, și-a făcut bagajele și a fugit la Cristina.

Devenise studentă în anul I la Filologie, secția Engleză - Română, iar noua sa viață de tânără aspirantă la titlul de profesoară de limbi străine, i-a dat forța necesară de a-și înfrunta cu violență părinții „demenți”, „anormali” și „cretini”, așa cum îi cataloga ea.

Cristina, nefericită și ea la rândul ei din cauza unui divorț ce-i bătea insistent la poarta vieții, a primit-o pe Dana cu brațele deschise, deși știa că mutarea ei este temporară. S-au consolată una pe alta și și-au împletit lacrimile, una din cauza vieții defectuoase duse în mijlocul părinților, cealaltă

din cauza unui soț alcoolic ce confunda frecvent balconul cu sufrageria, baia cu bucătăria și W.C.-ul cu dormitorul, făcându-și nevoile chiar acolo, pe covor. Vlad, care la începutul căsătoriei fusese numai lapte și miere, începuse să se transforme într-un împătimit al consumului de licori bahice, așa încât rar mai ajungea pe acasă, iar când ajungea începea scandalul inerent cu nevastă-sa. El îi reproșa Cristinei proasta educație pe care i-o dădea feciorului lor străin de tot ce ținea de școală, absența unui venit palpabil din partea ei, căci era casnică, precum și faptul că *nu făcea nimic*, iar ea îi reproșa lui beția, jignirile și violența care încet-încet începea să capete proporții.

După câțiva ani de trai insuportabil, Vlad și-a luat inima în dinți, a luat zece salarii compensatorii de la Combinatul Siderurgic Galați și, cu un curaj vecin cu inconștiența, a plecat de unul singur în Spania, la un prieten, lăsând-o pe Cristina cu toate greutățile unei gospodării mai puțin decât modeste, fără bani și fără nicio perspectivă de viitor.

În ziua în care Vlad trecea granița, Dana tocmai sosea la ușa Cristinei. Probabil că venirea inopinantă a Danei a fost un fel de alinare a destinului pentru hăul ce tocmai începea să se caște în viitorul incert al Cristinei și al fiului ei.

Distrusă, fără venituri și fără prea multe șanse la o viață decentă, ba chiar cu o sărăcie ce începea să ia amploare, Cristina a fost nevoită să-și găsească un serviciu îndoielnic, de agent imobiliar, unde salariul era doar cotă parte din contractele încheiate de-a lungul unei luni calendaristice, dacă avea noroc de așa ceva. Bani erau puțini, iar datoriile creșteau de la o zi la alta, astfel încât în scurt timp, și-a vândut apartamentul cu trei camere și și-a cumpărat unul cu două, prin aceeași zonă.

Buna ei prietenă Dana, a văzut în casa Cristinei cam același trai insuportabil pe care-l cunoștea atât de bine din propria sa familie, aceleași scene de violență domestică, verbală și comportamentală, aceleași țipete și aceleași bătăi. O înțelegea, o consola, o îmbrățișa și plângea odată cu ea.

Trecuseră patru zile de când Dana fugise mișelește de acasă, când m-am pomenit cu maică-sa la ușă.

- Carla, am venit să-mi spui dacă Dana e la tine, țipă ea în cadrul ușii.

Uluită de reacția ei și de faptul că pentru prima oară am auzit ce făcuse fiica ei, i-am răspuns tăios:

- De unde să știu eu unde este Dana?
- Nu se poate să nu știi! Nu-i la tine? A fugit de acasă..., insista ea.

Am simțit cum sângele mi se urcă la cap:

- Nu, nu e la mine. Dacă ar fi fost, ați fi știut sau ați fi văzut-o, că doar de la geamul dv. se vede foarte bine cine intră și cine iese din blocul nostru.

A tăcut mâlc, apoi, schimbând tonul, întreabă:

- Dar nu ți-a spus nimic?
- Nu.

A plecat nervoasă pe mine că nu știam și pe conjunctura în sine că nu aflase nimic.

Atitudinea ei de țăță m-a revoltat întotdeauna, glasul ei strident, mahagalismele ieftine întreținute cu vecinele de scară sau de cartier, precum și bârfele de cele mai multe ori amplificate sau închipuite pe care le purta cu alte femei de teapa ei din zona noastră comună, mi-au creat o repulsie constantă, o antipatie pe care cu greu mi-o puteam stăpâni atunci când o vedeam.

În urma vizitei ei scurte și tăioase, am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Dana:

- Unde ești, măi, fată?
- De ce? Ce s-a întâmplat?, întreabă ea senin.
- În timp ce tu bătui cine știe prin ce coclauri, maică-ta îmi dă ușa de perete și-mi

invadează intimitatea interogându-mă fără menajamente dacă știu ceva de tine.

- Tâmpita!, tună ea. Ce i-ai spus?
- Ce naiba să-i spun? Ce? Știi ceva? Ce-ai făcut? Ai fugit de acasă?, o asaltez cu

întrebările, nervoasă pe ea.

- Normal că am fugit! Tu nu ai fugi? Numai un om anormal poate sta în casa aia de

cretini! Sunt la Cristina de duminică seara.

- E joi dimineață și Victor tocmai a venit din tura de noapte. Cu greu l-am oprit să nu-i sară în cap maică-tii, mai ales că l-a sculat din somn. Măcar anunț-o unde ești, dă-i de veste că nu ești la mine, că ești la Cristina și că nu ai de gând să te întorci, cel puțin deocamdată. Numai nu-mi crea mie probleme în familie!, îi răspund iritată.

- Stai liniștită!, mă asigură ea. Deseară mă duc acasă și-i povestesc.

Vreme de alte câteva zile nu s-a mai întâmplat nimic. Apoi, într-o seară, mă trezesc cu Dana la mine.

- Am venit să-ți povestesc *moartea căprioarei*.

Mi-a depănat cu lux de amănunte cum s-a certat cu ai ei, cum și-a făcut bagajele și cum a plecat la apartamentul Cristinei.

- Cred că pe maică-mea a tâmpit-o taică-meu, cu bețiile lui. Ce crezi că s-a apucat să facă? A blestemat-o pe Cristina că m-a primit în casa ei și i-a urat să n-aibă parte de Cristi, să moară, iar ea să sufere după el ca un câine.

M-a îngrozit blestemul ei și am întrebat-o speriată:

- Scuze că te întreb, dar e normală? Cum să blestemi un copil? Ce vină are Cristi că maică-sa te-a primit în casa ei?

- Asta am întrebat-o și eu... Oricum, acum s-a mai calmat și pare că totul reintră în normal. Mă rog, dacă viața asta se poate numi normală...

- Dar Costel? Ce mai face? El știe ce-i la voi în casă?, întreb.
- Mda... dar el s-a detașat de-acum. Are propria lui familie, nu-l mai interesează. A făcut tot posibilul să evadeze și a reușit. Mai problematic o să fie cu mine, fiindcă altă șansă nu am decât să fug din nou și asta definitiv. Dar unde să mă duc?

CAPITOLUL III

Iubirea

În anul al II-lea de facultate, Dana și-a făcut prieteni noi.

Insignifianta Magda, care până atunci stătuse cumințică în banca ei, neremarcându-se vreodată prin acțiuni excentrice, a venit într-o zi cu propunerea șugubeață ca toți cei din grupă să participe la un *party* organizat la sediul partidului din care făcea parte: Partidul Democrat. Fiecare urma să contribuie cu o sumă modică, tipică studenților sprintari, din care urmau să achiziționeze mâncare și băutură la discreție, gazda fiind chiar sediul partidului, cu membrii săi mai vechi sau mai puțin vechi. Era o acțiune strategică, menită să atragă adepți noi, cu orientare vădită către tineretul în plină formare profesională, tineret instruit, capabil la rândul lui, de a aduce alți noi membri partidului, tot din rândurile cursanților de elită ai facultății de filologie și nu numai. Un sistem piramidal, bazat pe activitatea de ispitire a celor mai sensibili la astfel de îndeletniciri extracurriculare, studenții studiosi dar mereu dornici de chefuri *moacă*, de chindii cât mai ieftine și cât mai prelungi.

La acest proces simplu de ademenire, rezultatul a avut un efect garantat încă din start, certitudinea de participare fiind cât se poate de neîndoielnică. Tinerii s-au mobilizat mai repede decât s-ar fi așteptat oricine, au pus bani, s-au dus la cumpărături și s-au organizat incredibil de iute, așa încât sâmbătă seara toată lumea a sosit la locul cu pricina.

Evident, printre ei, patina și Dana.

Într-un ungher mai întunecat, un bărbat între două vârste urmărea cu interes silueta foarte înaltă și foarte subțire a Danei, ghicind dincolo de privirea maronie, vulnerabilitatea specifică vârstei, inocența celor două decenii de viață, precum și dorința de evadare ce părea c-o trădează. Prin fumul gros de țigară fină, el își plimba ochii pe trupul ei, mângâindu-i cu obrăznicie formele, picioarele incredibil de lungi, părul blond ce-i cădea pe umeri, cât și talia subțirică ce se făcea remarcată. Stătea acolo de ceva timp și părea că singurul lui scop din acea seară era să participe de pe margine la spectacolul vizual al defilării inconștiente și zvelte, tipice unei căprioare speriate și candidă, pe care-l oferea vechea mea prietenă.

- Dacă ar fi să aleg un diamant fără cusur dintr-o mare de pietre prețioase, cu siguranță aș alege pe cel care strălucește cel mai tare și care are cele mai multe carate, șopti el în treacăt la urechea Danei, ridicându-se în picioare și traversând încăperea plină.

Năucită, crezând că nu aude bine, Dana a întors capul către posesorul vocii și a privit silueta care se depărta. Nici măcar nu reușise să-i vadă fața. Cine era? Ei i se adresase?

L-a căutat cu privirea toată seara, dar părea că a dispărut fără urmă. Nu s-a mai gândit la el apoi, fiind distrasă de colegii de facultate, de muzică, de antren și mai ales de ringul de dans.

- Dana, nu mai sunt pahare. Ajută-ne și tu... Vezi că multe sunt pe balcon, de la băieții care s-au dus să vadă artificiile, se auzi o voce pițigăiată de băiat.

S-a îndreptat către terasă și a pus mâna pe câteva pahare, cu gândul să le ducă înăuntru. O mână puternică i-a cuprins talia, a smucit-o și a tras-o în brațele lui, apoi i-a strivit buzele cu o apăsare pasională.

- Ești minunată, frumoasa mea!, i-a șoptit bărbatul enigmatic care trecuse pe lângă ea ceva mai devreme.

Se părea că glasul Danei pierise, se volatilizase în neant, iar ea privea ochii aceia negri, necunoscuți și îndrăzneți ce-i străpungeau sufletul.

- Te urmăresc de la începutul petrecerii... Ești fascinantă și rar mi-a fost dat să văd o asemenea frumusețe!, surâse el.

Apoi, într-o dorință de nestăvilit, își apropie buzele din nou de buzele ei, le străpunse cu experiență încătușarea și-i vârî adânc limba înăuntrul gurii, jucându-se pasional cu limba ei, întorcând-o, sugând-o, pipăind-o și mângâind-o. Buzele lui cărnoase și lacome se jucau cu buzele ei inerte, iar limba urmărea când traseul mărginaș al conturului, când explorarea în străfundul umed al interiorului. A sărutat-o cu pasiune nu o dată, ci de mai multe ori, ținând-o strâns și astupându-i gura cu gura lui, ca să nu țipe.

Într-un târziu i-a dat drumul, a ridicat-o ușor din brațe și a susținut-o, să nu cadă.

- Voi reveni!, amenință el.

Apoi, a intrat în sala de dans, a parcurs-o până la ușă și a dispărut în ceața dimineții.

Nicicând nu fusese mai uluită ca acum. Dana rămăsese în picioare, cu ochii pironiți în locul unde tocmai trecuse acea siluetă înaltă, robustă și bine proporționată ce dispăruse demult, dar căreia încă îi mai simțea acel parfum puternic al masculinității. Nu-și revenea și ar fi putut să jure că totul nu a fost decât un vis, o plăsmuire a propriei imaginații, o himeră ce dispăruse tot așa de iute precum apăruse.

Și-a privit cu uimire mâinile ocupate, abia acum dându-și seama de ce nu a putut reacționa, sfichiindu-i o palmă. Paharele păreau să-i zâmbească complice, fiind martore tăcute ale acelui joc al seducției.

Amețită de sărutul pasional, de buzele acelea fierbinți pe care le simțea încă lipite de gura ei, a intrat în sala de dans clătinându-se.

- Te simți bine?, auzi aceeași voce pițigăiată a colegului.

- Da... n-am nimic... răspuse șovăind.

După două nopți de nesomn, luni dimineață la cursuri, s-a dus țintă la Magda:

- Știi, Magda? Vroiam să te întreb... cine a organizat petrecerea de sâmbătă? A cui a fost ideea?

- Ah... a tipilor de acolo... știi? Ei mai fac chestii de-astea din când în când... Nu ți-a plăcut?, întrebă dezinvoltă.

- Ba da... zise Dana cu juma' de gură.

Ardea de nerăbdare să întrebe cine era acel tip înalt, spătos, plin de masculinitate, dar nici nu ar fi vrut să atragă atenția, pentru a nu se da de gol.

- Ai observat că era un individ mai în vârstă chiar lângă masă?, întrebă Magda ca din întâmplare.

Părea că nu-și aduce aminte prea bine.

- Parcă... n-aș putea spune exact...
- El e unul din organizatori, o lămuri Magda.
- Dar ce e cu el? Este din partid?

- Da... el, de fapt, este administratorul unei firme de transport România - Italia. A fost șofer cândva pe cursa asta, dar s-a retras, și-a făcut o firmă și acum trimite șoferii acolo.

- Și vine des pe la partid?

Cu intuiția ei de felină, Magda a străpuns-o surâzând:

- De ce? Te interesează?

- Ah... nu, nu, nu... sări repede Dana în apărarea propriei persoane, temându-se să nu se demaște. Întrebam și eu așa... Pentru că ai adus tu vorba de el...

- Ah! Credeam că-ți place de el!...
- Nu... de fapt, nici nu l-am observat prea bine, încercă Dana o pistă greșită.
- Te sfătuiesc să stai departe de el. E periculos.
- Adică?, întrebă Dana curioasă.
- E mai bine... pentru tine... îi aruncă Magda juma' de frază, apoi se depărtă.

Ar fi vrut să-i pună sute de întrebări, să afle cât mai multe despre misteriosul bărbat care îi asaltase gura sâmbătă seara, să știe cine este și ce dorește de la ea. Numai că se alesese cu frânturi de informații, incerte, nesigure, foarte neclare.

Închizând ochii și aducându-și aminte de scena din balcon, capul începuse să-i vâjâie, iar inima o luase la o goană nebună, galopând frenetic în pieptul ei. Îi bătea nesocotit și părea că o aude chiar, tresăltând de emoție, urcându-i-se în gât pentru ca apoi să coboare la loc, într-un dute-vino continuu.

Câteva zile nu s-a mai întâmplat nimic, iar viața Danei părea că reintră pe făgașul normal. Încet-încet, emoțiile au început să se estompeze, iar cursurile și viața de studentă au făcut-o să uite cumva întâmplarea din acea sâmbătă. Asta până într-o zi când, ieșind de la universitate, a observat o mașină străină, de culoare gri, ce stătea parcată în fața treptelor de la intrare. Acest lucru cu siguranță nu l-ar fi remarcat dacă la volan nu i s-ar fi părut că recunoaște profilul celui care i se întipărise atât de adânc în memorie, aceeași frizură de bărbat bine, aceeași siluetă viguroasă și, mai ales, aceleași brațe puternice ce o ținuseră ca într-o menghină nu de mult, dându-i neuitatul sărut pasional.

I-a fulgerat prin minte, pentru o clipă, să fugă prin spatele mașinii sau să se întoarcă în sală, dar era prea târziu. Portiera se închisese în urma lui, iar bărbatul acela izbitor de frumos, se îndrepta spre ea aproape fugind.

- Să nu-mi spui că vrei să fugi... o dojeni el, apucând-o ușor de mână.
- Dar... cine ești? Ce vrei?
- Hai să facem un pact!, îi spuse. Eu nu te mai ating, iar tu nu fugi de mine. E corect așa?

Neîncrezătoare, ridică privirea către ochii lui negri, pătrunzători, căutând siguranța de care avea atâta nevoie. Nu o găsi. Ba mai mult, prezența lui îi crea o stare de neliniște, ca un fel de autoapărare menită să-i pună în alertă toate simțurile ce părea că o copleșesc.

- Te invit la cafeneaua din colț, să stăm puțin de vorbă. Sper să nu mă refuzi! Îți promit că stau cuminte și nu-ți fac nimic, o asigură el cu un glas blajin, contrar atitudinii posesive de până atunci. Numai dacă vrei și tu, continuă el prudent.

Această ultimă frază a avut un efect puternic asupra Danei, fiindcă încuviință din cap tăcută.

Au mers pe jos, unul lângă altul, fără să se atingă. Ajunși la cafenea, au ocupat o masă la separeu și au comandat câte o cafea:

- Luni dimineată voi pune la dispoziție două microbuze cu care vom pleca la Iași, noi, cei din partid. Acolo vom merge la un miting de protest. Ce spui?, începu el direct.

Familiaritatea lui îndrăzneță îi crea un disconfort vizibil Danei și, în clipa aceea, ar fi vrut să o ia la sănătoasa, să-l lase singur bâiguind planuri știute doar de el. Atracția însă, vizavi de acest bărbat fatal, era prea mare ca să poată da curs rațiunii. Inima ei îi porunca altceva decât mintea:

- Adică? Ce ar trebui să spun?, întrebă ea ingenuă.
- Păi, vii și tu?, insistă el.
- În calitate de ce? Ce treabă am eu?

- Cum ce calitate? Distracție! Mergi cu colegii tăi, bineînțeles. Vom sta două zile. Dacă te gândești la bani, mută-ți gândul! Partidul plătește cazare și masă, iar eu vin cu transportul. Voi conduce unul din microbuze. O să stăm la un hotel prin apropiere, o noapte.

Dana, căzută pe gânduri, șovăi:

- Da, dar eu...
- Merge și Magda. Nu ți-a spus?, sări el repede.
- Nu...
- Cred că nu a apucat... Pentru siguranța ta, vei sta cu ea în cameră. Să nu crezi că vreau să profit de tine... Cred că e mai bine așa... Ce spui, mergi?

Gândul că Magda va merge și ea la protest îi dădea curajul necesar de a aproba. Prudentă, îi răspunse:

- Să văd... Nu promit nimic.
- Bine, Dana. Numai că o să vreau să știu și eu... Promite-mi că mă suni și-mi spui. O.K.?,

întrebă el împăciuitor, întinzându-i o carte de vizită.

Ar fi putut să jure că numele îl știa de la Magda, căci ea nu i-l spusese niciodată.

Se ridică de la masă curtenitor și-i spuse:

- Nu accept un refuz. E o simplă excursie și poți s-o iei ca atare.

Plecă de la masă și dispăru după colț.

Rămasă singură, își aruncă privirea pe cartea sa de vizită: „Eugen Diaconescu - Manager firmă transport internațional”. Apoi, în colțul din dreapta jos, două numere de telefon, un mobil și un fix. Simțea o sfârșeală în proprii mușchi ai mâinii și și-ar fi dorit ca în acel moment să fie undeva departe, să arunce cartea aceea de vizită și să-și continue viața searbădă și banală de până atunci. Intuia, știa, ghicea că acesta este doar începutul, că ceva în viața ei se va schimba și că avea să-și continue drumul pe o altă cărare decât cea la care se gândise până atunci, dar nu avea puterea de a se opune, nu dispunea de forța de a curma din rădăcină mica tulpină a necunoscutului ce se prefigura în buchetul vieții sale.

Gândurile nu-i dădeau pace și fără să vrea, se simțea atrasă de acest bărbat necunoscut ce intrase samavolnic în viața ei, fără să ceară voie, fără ca ea să consimțească, fără să-și propună și fără să-și dorească. Dar privirea aceea pătrunzătoare, ochii lui negri ca două mărgele și masculinitatea transmisă prin toți porii o atrăgeau mai mult decât ar fi trebuit. Constituția lui fizică, aerul de bărbat cu experiență care le știe pe toate și stilul său de abordare o amețeau de plăcere, o făceau să se înfioare și să transpire abundent în prezența sa.

I-a trebuit ceva timp să-și revină și, într-un târziu, s-a ridicat de la masă.

A doua zi, se duse glonț la Magda:

- Spune-mi, de unde știe Eugen Diaconescu numele meu. I-ai spus tu, nu?
- Ia te uită!, se miră Magda. Cum i-ai aflat numele? Te-ai interesat? Doar am zis eu că te-a vrăjit!...
- Termină cu prostiile!, i-o reteză Dana. Spune! Tu i-ai spus, nu?
- Nu. Dar crezi că era așa greu să afle?

- M-a căutat și mi-a propus să merg și eu cu voi la Iași, luni. Cred că nu ești străină de asta...

- Știu doar de drum, nu și de faptul că te-a căutat. Foarte bine! Uite, noi ne-am organizat și căutăm acum alți colegi care să umple cele două microbuze. Suntem douăzeci deocamdată. Până la trezeci mai avem puțin. Vii? Ce spui?

- Vom sta în aceeași cameră, noi două?, se asigură Dana.

- Bineînțeles. Și-așa nu aveam cu cine sta. Perfect. Atunci, ne vedem luni dimineață, la sediul partidului, că de acolo se pleacă. Nu uita să-ți iei ceva sandwich-uri la tine, că drumul e lung. Băieții deja s-au informat, vom sta la un hotel prin apropiere, cu micul dejun inclus. Restul, mai vedem pe parcurs.

Atrasă de magia hazardului, Dana se simțea, în sfârșit, bucuroasă. Avea să meargă într-un oraș frumos, cu colegii ei de facultate, o mini excursie menită s-o distragă de la existența ei banală, care-i oferea o scurtă evadare din cotidian, dar mai ales își dorea cu ardoare să plece din infernul de acasă.

În dimineața zilei de luni, toți s-au întâlnit la sediul Partidului Democrat, care mai de care mai fericit de incursiunea inedită pe care aveau s-o facă în capitala Moldovei, locul unde cultura și istoria sunt la ele acasă. S-au îmbarcat în cele două microbuze și au pornit la drum.

Dana și Magda s-au instalat pe locurile special rezervate în mașina condusă de Eugen Diaconescu, fericite de excursia minunată finanțată integral de cei din partid. Au cântat, au țipat, ba au și dansat cum au putut, tot drumul, după muzica ce cânta asurzitor, hărmălaia produsă aproape distrăgându-l pe șofer de la atenția acordată drumului. Râdea și el cu ei, se distra pe seama glumelor lor, participa activ la bancurile deochete auzite mai înfundat prin spatele mașinii și se simțea infinit mai tânăr.

Cu așa echipă dornică de distracții, distanța aproape că s-a înjumătățit, iar ei au ajuns în fața impresionantului Palat al Culturii din Iași mai repede decât s-ar fi așteptat și decât ar fi vrut. Acolo, au poposit la o terasă vecină și au servit prânzul, fiecare comandând după bunul plac.

Dana se simțea urmărită de Eugen. Părea că nu are ochi decât pentru ea și o privea cu insistență:

- Lăsați-mi, vă rog, plăcerea de a fi ospitalier, surâse el, așezându-se familiar la masa lor.

Magda, cu o privire șireată, s-a ridicat de la masă, spunând inocent:

- Cred că mi-am uitat mobilul în mașină... Mă duc să văd dacă e acolo...

Dana se gândise că nu-și uitase niciun telefon, ci că asta fusese doar o strategie pentru a-i lăsa singuri și, mai mult de atât, o revoltă că Magda părea să fie complicele tăcut al aventurilor lui.

- Deci?, începu el privind-o țintă în ochi. Cum ți s-a părut drumul? Lung, obositor?

- Nu... A fost bine... bâigui ea. Când e mitingul? La ce oră?

- După-amiază. Începe la orele 18. Până atunci, ne plimbăm și poate mergem și pe la Mitropolie. Ce zici? Ai fost vreodată?

- Nu... îngăimă, vădit jenată de privirea lui pătrunzătoare.

- Te conduc, spuse ridicându-se în picioare.

O porniră pe jos, unul lângă altul. Eugen era cu un cap mai înalt decât ea. Părea să aibă în jur de patru decenii de viață, iar ridurile de expresie din jurul ochilor îi conferea un aer enigmatic, plin de masculinitate. Era un bărbat frumos, după care orice femeie ar fi întors capul, atrăgea privirile ca un magnet, iar în jurul său emana forță, vigoare și curaj. Departe de a fi un timid, poate chiar deborda de îndrăzneală, el și-a încolăcit mâna stângă după umărul ei și a privit-o într-un fel cum nu mai făcuse nimeni până atunci:

- Te simt încordată și ușor speriată. Să știi că nu mușc oamenii!

Dana tăcu, cotrobăind cu privirea orice pietricică ivită în calea pașilor ei.

Au intrat smerit în biserică, s-au rugat - doar ei știu pentru ce - și s-au întors la colegii lor împărățiați pe la vreo două-trei terase din jurul parcerii, pierzând vremea până către seară când începuseră să vină colegii din partidul de la Iași.

S-au strâns mulți acolo, în centru, au scandat „Jos Guvernul!”, „Trăiască România liberă!”, s-au plimbat pe străzi și au revenit de unde au plecat, cazându-se în final la Hotel Eden, în imediata vecinătate a Palatului Culturii.

Magda era și ea cu ei, bine dispusă, teribil de volubilă și mereu cu capul în nori. Râse satisfăcută la vederea camerei:

- Uau, ce pat imens, Dana! Exact cum îmi place mie!

Sări în sus, apoi plonjă cu brațele deschise spre patul îmbietor, aruncându-se în spirală și aterizând cu fața în sus.

Dana nu se simțea deloc în largul ei, presimțind că ceva ciudat avea să se întâmple. Îi venea să încuie ușa de la intrare, fiindu-i teamă ca nu cumva cineva să intre peste ele. Dar renunță la gând, îndepărtându-l cu mâna. În fond, nu avea ce să se întâmple. Magda era aici, totul era O.K., nu intrase nimeni și nici nu avea cine să intre, se încurajă ea.

- Sunt jos la recepție, să iau telecomanda de la televizor, că tu ai uitat-o acolo, așa-i?, întrebă Magda.

Da, o uitase pe masă când a dat buletinul ca să fie înregistrată.

- Sper că te întorci și nu mă mai lași baltă, ca la terasă, când ai dat bir cu fugiții, îi reproșă ea.

- Nu am dat bir cu fugiții, ci pur și simplu, mi-am uitat telefonul în mașină. Chiar m-am întors la masă, dar voi nu mai erați. Deci, cine a dat bir cu fugiții, până la urmă?

Dana tăcu, înghițind în sec. Magda avea dreptate.

- Dana, zi-mi sincer: îți place Eugen? Te încântă?
- Offf, Magda... Da, mă atrage, dar e ceva în el care-mi inspiră teamă. Mi-e frică de el...

Dacă o să vrea ceva mai mult? Spune-mi, Magda, crezi că merită să mă încurc cu el?

- Prostuțo! Eu ți-am spus doar să stai departe... Presimțeam că asta se va întâmpla...
- Cred că are ceva magic în el.. nu știi!

- Dana, ascultă-mă bine. Eugen este un tip de treabă în genere, nu zic nu. Îl știu în mare, însă de cunoscut mai mult, doar din auzite, dar, crede-mă, ce am auzit despre el nu prea-i face cinste. Este un afemeiat de prim rang, așa le face tuturor fetelor tinere de prin partid. La mine nu a ajuns, fiindcă dacă ar fi încercat ceva, îi spuneam vreo două de nu se vedea. Este adevărat că este șarmant, seducător, într-un cuvânt, bărbatul fatal, dar sufletul îi este veninos. Ai grijă să nu te îndrăgostești de el, că nu te văd bine.

Sfaturile Magdei erau întemeiate, sincere și profunde, ca ale unei adevărate prietene. Dar inimii, îi poți porunci? Nu cumva oare inevitabilul se produsese? Nu cumva teama de propriile sentimente o făcea să pară atât de vulnerabilă? Era conștientă de atracția irezistibilă pe care o simțea față de Eugen și nu avea tăria de a i se opune, iar chinul la care era supusă o făcea să abandoneze lupta cu propria persoană. Se lăsa în voia sorții.

Coborâseră la restaurant, să ia cina.

Eugen era deja acolo și, văzându-le, se îndreptă cu pași mari către cele două tinere.

- Sunteți frumoase în seara asta, mai frumoase decât de obicei, le salută el.
- Mereu galant, mereu atent, tot timpul șarmant. Ce-o să ne facem noi cu tine oare?, glumi

Magda.

- O să mă suportați, fiindcă în seara asta am de gând să vă țin companie. Sper să nu fie cu supărare... Nu, Dana?, întrebă el direct, privind-o adânc în ochi.

Magda îi făcu cu ochiul Danei, apoi trecu pe lângă Eugen zâmbind ca o ștrengăriță și se așezase la masă.

Colegii lor începuseră să-și dea coate, privind la Eugen și la Dana care deși se așezaseră la început cât mai departe, încadrând-o pe Magda, în cele din urmă ajunseseră unul lângă altul. Spiritele s-au încins, orchestra cânta frenetic, când muzică rock, când pop, când etno, iar ringul de dans se umpluse la refuz. Magda dansa voioasă cu toată lumea, râdea, era fericită, emanând în jurul ei veselie și distracție, o exuberanță neîngrădită, aproape congenitală.

Dana însă, nu era atât de expansivă. Stătea ușor retrasă și zâmbea forțat, simțind privirile de vultur ale lui Eugen, ce-i sfredeleau până și gândurile. Nu și-a dat seama când acesta a venit pe neașteptate în spatele ei și i-a cuprins mijlocul atunci când orchestra, obosită, a început să schimbe macazul pe muzică lentă, valsuri și blues-uri.

Piesa „Sailing away” cântată de Chris de Burgh începuse să se facă auzită, într-o variantă interpretativă destul de reușită, iar Eugen a profitat de muzicalitatea suavă pentru a o înlănțui pe Dana într-o strânsoare tandră, dar hotărâtă. Roșind puternic, Dana a acceptat tacit încătușarea brațelor lui în jurul taliei. Bărbatul acesta o fascina, o amețea și-i plăcea mai mult decât ar fi trebuit.

În ritmul melodiei și făcând piruete, Eugen s-a apropiat cu pași mari de terasă, trăgându-l ușor pe Dana cu el, așa încât atunci când ultima notă muzicală s-a auzit ca un ecou, ei erau deja afară, strâns îmbrățișați, cu chipurile apropiate, simțindu-și respirațiile. Dana nu a mai căutat să fugă, ci îndrăznește și buimacă de parfumul lui puternic, s-a ridicat pe vârfuri și i-a căutat gura, iar el, ca un înfometat, i-a mușcat fără sfială buzele fierbinți și moi. Într-un moment de hotărâre determinată de împrejurarea în sine, ea a renunțat la timiditate și și-a încolăcit brațele după gâtul lui, trăgându-l mai aproape și sărutându-l cu patimă, strivindu-și buzele de dinții lui strălucitori și respirându-i suflul sincopat. Eugen o lipise pe Dana de-a lungul corpului său, simțindu-i sânii rotunzi și sfârcurile trezite la viață și, respirând agitat, simțea cum sângele îi fierbe în vene și transpiră abundent. În timp ce cu mâna dreaptă o ținea de mijloc, cu stânga își plimba degetele pe pieptul ei, lărgindu-i decolteul de la rochie, băjbâind în întuneric forma atractivă a sânilor ei întăriți de dorință.

Muzica tăcu, dar ei nu auziră. Se contopeau unul în altul, formând o singură ființă, iar gurile lor lacome se căutau frenetic, se completeau și se uneau în sărutări pătimașe.

- Din prima clipă, de când te-am văzut, mi-ai plăcut. Ai ceva ce mă atrage și nici nu mai pot să dorm noaptea din cauza ta, îi șopti el la ureche vădit tulburat.

- Eugen, nu cred că e bine să... începu ea.

Îi puse degetele pe buze în semn de tăcere, apoi s-a apropiat din nou de ea, a luat-o de gât și a ținut-o strâns la piept, umplând-o de sărutări pe buze, pe fața toată și mai apoi pe gât, culminând cu decolteul pe care-l simțea tot mai mic, comparativ cu dorința lui. Dana a tăcut și și-a trecut degetele prin părul lui negru, apoi l-a tras către sânii ei și i-a sărutat fruntea.

Nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată așa de pătimașă, să simtă febra dragostei cu atâta pasiune, să simtă cum involuntar trupul i se transformă, dezvoltându-se după cerința fiziologică și dorindu-și o satisfacere concretă a acțiunilor ei și ale lui, deopotrivă.

Cu părul răvășit, cu chipul transpirat și vădit tulburat, Eugen a privit-o în ochi și i-a șoptit candid:

- Lasă-mă să te iubesc în noaptea asta, Dana! Fii a mea!
- Eugen, dar eu...
- Te rog, nu privi înapoi sau înainte! Trăiește clipa! E prea frumoasă, ca să ne-o putem interzice!
- Bine, dar eu ... începu ea.

- Sunt ce vrei tu să fii și chiar mai mult de atât. Ți voi oferi tot ce nimeni nu ți-a oferit vreodată... dragoste adevărată!

Și, fără să stea prea mult pe gânduri, a luat-o în brațe ca pe un fulg și a urcat cu ea pe scări. Știa că din dreptul liftului ar putea fi văzuți, așa că a evitat cu prudență ochii iscoditori ai colegilor Danei, inclusiv pe cei ai Magdei.

În camera care dădea către strada principală, câteva raze de lumină de la stâlpul din colț abia dacă mângâiau ușor încăperea. Un semiîntuneric părea să le creeze toate condițiile desfășurării unei nopți de amor pline de pasiune.

Eugen a încuiat cu grijă ușa, apoi s-a întors către Dana și a luat-o din nou în brațe, sărutându-o continuu și coborând cu buzele din ce în ce mai jos. Dana era fericită și supusă, lăsându-i lui inițiativa, plecând capul pe spate de plăcere și susținându-și greutatea peste brațele puternice ce-i încolăceau talia. Înlanțuiți, s-au așezat pe pat, unul peste altul, iar ea începuse să-i simtă greutatea trupului, precum și respirația din ce în ce mai sacadată.

Cu îndemânare, Eugen i-a ridicat rochia, trăgând-o peste cap, apoi s-a lăsat furat de trupul ei feciorelnic care i se oferea cu o ardoare nestăvilită, cu o emoție nemaîntâlnită și cu o mulțumire fără margini. Era ofranda supremă pe care Dana o dăruia bărbatului pe care-l iubea, iar el, uimit de sacrificiul ei, o iniția în arta iubirii, dăruindu-i cu pasiune clipe de amor năvalnic, scaldându-i trupul într-o ploaie de sărutări pasionale ce nu aveau sfârșit.

Pentru prima oară în viața ei Dana cunoștea fructul iubirii dintre un bărbat și o femeie. I se părea că timpul s-a oprit în loc, că bărbatul acela de lângă ea avea să rămână veșnic acolo, împlinindu-i dorințele ascunse, purtând-o pe culmile satisfacției de femeie maturizată într-o noapte și așezându-i cu grijă la picioare fericirea.

S-au iubit cu o forță nebună toată noaptea, iar și iar și iar, oferindu-și unul altuia cele mai sublime stări de pasiune, împreunându-și nu numai trupurile, dar și sufletele, într-o spirală a dragostei de necuprins. Era ceea ce Dana visase încă din adolescență, erau tainicile ei gânduri netezite acum de bucuria împlinirii, iar satisfacția era pe măsură, fiindcă vedea în Eugen bărbatul vieții ei, cel care o va purta pe culmile fericirii tot restul zilelor. Îl iubea. Ah, cât de mult îl iubea!

- Te iubesc, Eugen, îi șoptea la ureche sfârșită și fericită.

A doua zi dimineață, după ce Dana s-a întors în camera ei, Madga i-a făcut cu ochiul ștrengărește:

- Patul a plâns după tine... Am rămas doar eu în el, consolându-l.
- Ți imaginezi, nu?, întrebă Dana fericită.
- După sclipirea din ochii tăi, cu siguranță. Deci? Cum a fost?, râse ea.
- De vis. Divin. Tandru, iubitor, încântător. Magda, îl iubesc.

- Se vede cu ochiul liber, nu am nevoie de confirmare verbală, glumi Magda.

S-au întors toți la Galați în după-amiaza aceea, fericiți și obosiți, tolăniți pe scaune și incredibil de cuminți. Dana era cea mai fericită și stătea în spatele lui Eugen, sorbindu-l din priviri, discutând însuflețit despre câte în Lună și în stele, așa încât nici nu și-au dat seama când a trecut timpul.

Ca un străjer ce-și face datoria cu conștiinciozitate, mama Danei o aștepta aproape în pragul ușii, măsurând-o iritată din creștet până-n tălpi:

- Ai fost iar la nenorocita de Cristina, nu? Idioata! Dacă aș fi în locul ei, te-aș da pe ușă afară!, răcni ea de cum o văzu.

- Dacă tu crezi că e nebună, e problema ta. Fata aia mă primește oricând, zise ea, insinuând că de acolo venea și alimentând amăgirea maică-sii.

- Ești o nenorocită, o ușuratică, o parașută! Asta ești! În halul ăsta ai ajuns!, îi țipă în față. Și scandalurile se țineau din nou lanț.

Și-ar fi dorit să evadeze din neagra perioadă a căminului ostil mai ales acum, când flacăra iubirii începuse deja să pună stăpânire pe ea, când inima îi ardea nu mocnit, ci cu flăcări intense ce se ridicau până aproape de cer. Sentimentul ăsta absolut îi dădea putere și-și spusese că niciodată nu fusese mai fericită ca acum, că în clipa de față ar fi fost în stare să escaladeze munții fără să obosească, să-i coboare fără să se împiedice în amănunte infantile și fără să renunțe la visele care prindeau contur.

- Eugen, te iubesc!, îi spunea de multe ori, sfârșită de o dragoste ce o copleșea.

El îi dăduse cheile de la apartament, întâlnindu-se acolo amândoi în lungile după amiezi care au urmat. Acolo era lumea lor, lumea unde făceau dragoste, unde mâncau și stăteau împreună îmbrățișați ore în șir, cu trăiri insațiabile ale erosului, explorându-și fiecare centimetru de piele și fiecare milimetru de suflet. Fericirea, mulțumirea, liniștea sufletească părea să nu aibă sfârșit. Îi era și teamă de bucuria imensă pe care o simțea în prezența lui, de împlinirea sufletească ce-i inunda pieptul. Se gândea că poate nu merită o astfel de trăire, se gândea că viața a fost atât de darnică cu ea cum nu-și putuse imagina vreodată, fiindcă acum, completarea ei ca femeie, venea în întâmpinarea iubirii fizice în plan primordial, urmată îndeaproape de cel al subtilului sufletesc. Dumnezeuască planare a viselor dragostei!

„De ce unii spun că dragostea provoacă suferință?”, se întreba adeseori. Nu este adevărat. Dimpotrivă, ea te poartă pe aripile iradiante ale fericirii, te înalță în propriul ramonaj al sufletului liber de orice angoasă, al spiritului fragil și lin ce se naște din propria ființă, al zărilor flamboiante clădite chiar în interiorul tău.

Dana trăia iubirea primului bărbat, o iubire plăsmuită involuntar, ce se revărsa ca un torent peste însăși ființa ei. Era, pentru prima oară în viața ei, cu adevărat fericită.

CAPITOLUL IV

Deziluzia

Se pregătea pentru o vacanță lungă, binemeritată, după un an de muncă asiduă pe baricadele examenelor înghesuite unele într-altele, parcă mai multe acum, în pragul verii, decât astă-iarnă.

Cu toată viața ei modestă, Dana, între limitele unei existențe juvenile, se simțea împlinită. Trăia o pace interioară benefică, de care îi fusese inconștient dor toată viața, pe care și-o dorise cu ardoare încă din anii copilăriei ei efervescente și posomorâte determinată de atmosfera apăsătoare din propriul cămin.

Se îndrepta cu pași repezi către apartamentul lui Eugen, cu nerăbdarea caracteristică unei îndrăgostite, așteptând momentul când, topită de dragoste, avea să se cuibărească la pieptul lui.

- Domnișoara Dana?, se auzi un glas răgușit în spatele ei.
- Da... răspunse ea, întorcându-se curioasă.
- Sunt vecinul de la etajul 1. Sunteți așteptată sus... spuse bătrânul cu ochii sclipind a

satisfacție răutăcioasă.

- Nu înțeleg....
- Mergeți, mergeți, zise el făcând un semn cu mâna să urce scările. Mă tem că ceea ce o să întâlniți nu va fi prea plăcut...

Uluită, cu o sfială tipică unei stări de neliniște sufletească instaurată brusc, Dana începuse să urce prudent. Ajunsă în dreptul ușii, și-a dat seama că e deschisă.

În mijlocul sufrageriei, stătea în picioare o femeie între două vârste, brunetă, înaltă, cochetă și teribil de frumoasă, ce o sfredelea cu o privire ucigătoare.

- Deci tu ești... începu ea.
- Eu?, întrebă Dana, privind-o nedumerită.
- Da, tu. Ce cauți aici? Cum îți permiți?
- Cum adică?...
- Știi cine sunt eu? Ai habar măcar?, o interogă femeia.
- Nu...

- Sunt DOAMNA Diaconescu, soția lui Eugen, amantul tău cu care îți petreci aici nopțile... Măi, fată, tu ești conștientă de ce faci? Te văd un plod fără minte... Ții cu tot dinadinsul să ne strici mariajul? Ce-i în capul tău?

Femeia a început să se clatine, glasul i s-a estompat, iar încăperea s-a subțiat simțitor răsturnându-se cu susul în jos. Totul a devenit tăcere.

- Domnișoară, domnișoară... se auzi un glas depărtat, ca venit dintr-o altă lume.

Deschise ochii și văzu că prezența femeii persista deasupra ei.

- Vrei un pahar cu apă? Să-ți dau o linguriță cu zahăr..., spuse femeia speriată.

S-a făcut nevăzută și a revenit la fel de repede cu un pahar cu apă într-o mână și cu cutia cu zahăr în cealaltă mână.

- Te rog să-ți revii! Fă un efort! Nu mai leșina, că mă sperii!

Dana credea că e doar un vis urât, un coșmar din care voia cu tărie să se smulgă chiar atunci pe loc, imediat.

În fața ei, stătea femeia de care nu auzise niciodată și nici măcar nu-și închipuise vreodată că ar putea exista. „Doamna Diaconescu, DOAMNA Diaconescu...”, își repeta întruna. Cum adică? Cine era? Sora? Căci, să-i fie mamă, i se părea prea tânără. Minte ei refuza logicul, firescul, raționalul. „Ori, poate... dar, nu. Nu era cu putință!!... Soția?”, își spuse cu sfială. Ce mariaj? Care mariaj? Al cui?, se îmbulzeau anapoda gândurile pe firul aceleiași lițe a minții. Da, da, a pomenit de căsătorie... Eugen? Căsătorit?

- Cine sunteți dv.?, întrebă ea sfios.

- Draga mea, ca să nu te iau prea tare... Observ cu regret că nu știai, altfel nu ai fi leșinat așa, deodată. Eu sunt soția lui Eugen.

Văzând ochii măriți de groază ai Danei, femeia a adăugat:

- Bănuiesc, cum era și de așteptat, că a omis să-ți spună esențialul vieții lui. Suntem căsătoriți de paisprezece ani și avem un fiu, în vârstă de zece ani. Nu ești nici prima și, cu siguranță, nici ultima aventură din viața lui. Fii liniștită, însă! Nu voi face scandal, fiindcă m-am obișnuit deja cu infidelitățile lui ieftine. Nu ești decât o ALTĂ aventură și e normal să fie dornic de a-i da propriei sale existențe, de altfel searbădă și fadă - cum o consideră, un anume pigment, încercând pe toate fronturile să-și echilibreze frustrările.

- Vă rog să mă iertați... dar eu...

- Știu, știu. Nu te mai scuza! Mi-am dat seama... E un nenorocit. Dar, așa nenorocit cum e, e tatăl copilului meu și nu pot lăsa lucrurile în acest stadiu. Trebuie să fac ordine, cum am făcut mereu, de altfel. Te rog să-ți iei lucrurile și să dispari. Din viața lui, din viața mea, din viața noastră... S-a terminat!

Dana a plecat năucă, rătăcind până în noapte în pustietatea străzilor ostile, cu gândurile opace și cu privirea golită, de om mort al cărui ultim siaj de viață a fost smuls cu brutalitate într-o zi de vară ce se anunțase neînsemnată, banală, asemeni tuturor celorlalte trecute, dar care i-a cotit brusc poteca destinului.

Ziua s-a îngustat, noaptea și-a prelungit agonia beznei, fărâmițându-i orele, emaciindu-i cu rea știință clipele, zdrențuindu-i sufletul fâșie cu fâșie, ciobindu-i inima în bucăți dispartate,

colțuroase și dureroase, sângerânde până la ultima picătură a vieții. Orizontul părea ca un tăvălug ce se prăvălea peste ea, zdrobindu-i visele cu o violență fulminantă, soarele se întuneca cuantificat, iar căldura sufletului se scursesese din ea asemeni apei deșertice desecate de firul mărunț al nisipului mișcător, pe cât de pervers, pe atât de primejdios.

Castelul ei plin de himere se prăbușise zgomotos, cutremurându-i corpul și aproape smulgându-i seva propriei existențe înfiorător de triste, distilându-i condiția ei de femeie înșelată până la ultimul bob de esență, fragmentându-i sincopat lacrimile apărute involuntar.

Pentru Dana, toate acestea reprezentau sfârșitul.

Sfârșitul fulgerător al iubirii ei, finalul apoteotic al sentimentelor ce-i străbătuseră până de curând întreaga ființă făcând-o să se cațere cât mai sus în iluziile ei deșarte, precum și deflagrația violentă provenită dintr-o cădere subită și amețitoare.

Ajunsă în camera copilăriei ei, i se părea că totul îi este străin, că era doar o venetică care cotrobăia cu privirea lucruri necunoscute, iscodind absent fiecare colțișor din ceea ce fusese cândva trecutul ei neprihănit, lipsit de duritatea lumii.

Descătușându-și sufletul, s-a prăbușit într-un hohot de plâns, s-a abandonat tristeții și s-a pierdut în ceața amărăciunii tânguitoare, strigându-și cu durere nenorocirea, plângând ore în șir, ațipind de oboseală și luând-o din nou de la capăt atunci când se trezea speriată.

Ce făcuse cu viața ei? Unde era dragostea care-i mistuia sufletul? Se volatilizase, precum puful fragil de păpădie, la prima pală de vânt, lăsându-i sufletul golaș, vulnerabil și pustiit de torturi nemărginite.

Dana înțelesese, în sfârșit, rostul cuvintelor chinuitoare: „dragostea provoacă suferință”.

CAPITOLUL V

Revolta

Telefonul suna insistent, îngrozit că nu-l aude nimeni. Era a zecea oară când țârâia, sfârâmând cu statornicie tăcerea încăperii. Știa cine era la celălalt capăt al firului și refuza să-și amintească. A întins moale mâna lividă și l-a închis de tot, prelungindu-se buimacă de-a lungul pernelor, cu dureri în tot corpul. Se trezise dintr-un somn adânc, agitat, cu vise urâte ce-i împrăștia gândurile prin toate circumvoluțiunile, transpirată și buhăită de plâns.

Fără viață, s-a ridicat în șezut și s-a privit trist în oglinda ce părea că îi deforma trăsăturile.

- Dana! Mai dormi mult?, se auzi un glas strident din bucătărie. Hai la masă!

Niciun răspuns.

Ușa se dădu de perete și în cadrul ei apăru silueta grasă a maică-sii:

- Ce-ai de gând? Vrei să mori de inaniție? Ai trei zile de când dormi continuu și nu mănânci nimic. Ai pățit ceva?

Nicio reacție.

- Vezi că telefonul ăla al tău sună întruna, ca disperatul. Cine te tot caută?

- Mamă, te rog, lasă-mă!, gemu ea.

- Te las doar dacă vii la masă. Acum!, ordonă.

Sleită de viață, și-a târât corpul până la bucătărie, ciugulind în silă din farfurie. Brusc, a apucat-o greața.

- Vezi, dacă ții morțiș să ai corp de manechin? Nu mănânci aproape nimic timp de trei zile și acum ți s-a făcut rău. Normal, comenta maică-sa neconținut.

Capul îi vâjâia, urechile îi țiuiau, iar picioarele refuzau s-o asculte. Ce știa maică-sa? Nimic. Era în afara subiectului, în afara vieții ei recent pustiite, habar nu avea ce frământări sufletești se perindau prin inima ei, nu avea nici cea mai mică idee despre dragostea imensă ce tocmai fusese zdrobită cu atâta violență de nu-și mai revenea.

Cum să-i spună că se încurcase cu un bărbat însurat? Cu siguranță ar fi dat-o afară din casă, nepăsându-i unde ar fi putut să-și mai petreacă nopțile. Cui să-i spună?

O tristețe sfâșietoare îi cuprinse întreaga ființă și simțea nevoia de o evadare, voia să se destăinuiească cuiva, să-și verse amarul în poala unei persoane care ar fi înțeles-o fără să-i reproșeze, să fie consolată, să plângă în hohote, cu glas tare, și să se elibereze. S-a îmbrăcat la marea viteză și a ieșit pe ușă.

Era seară, vară, cald. Victor tocmai plecase în delegație la Alba-Iulia și mă anunțase telefonic că va veni peste o săptămână. Așezasem receptorul în furcă și mă îndreptam către bucătărie când am auzit soneria.

- Bună, Carla!

- Dana!!! Ce surpriză! Nu te-am mai văzut de ceva vreme... Intră! Ce faci? În sfârșit ți-ai adus aminte de mine?, am interogat-o zâmbind îngăduitor.

Am ridicat privirea către chipul ei și zâmbetul mi-a înghețat brusc, văzându-i fața răvășită.

- S-a întâmplat ceva?, o întreb cu îngrijorare.

- Mdaa... Mai multe...

- Ia loc, te rog! Hai, vrei să-ți fac o cafea?

Nu-mi plăcea paloarea feței, nu-mi plăcea tonul și nici privirea aia de gheață, inexpresivă, din care părea că viața însăși a fugit speriată.

- Tu ce faci?, mă întrebă de complezență.

Am ghicit intenția ei de a se eschiva cumva, știam că întrebarea reprezenta de fapt amânarea momentului confesiunii plin de tristețe, așa că i-am răspuns fugitiv:

- Banalități. Nimic important. Dar, lasă-mă pe mine... Spune, ce-i cu tine! Ce-ai pățit? Ești bolnavă?

- Da, sunt foarte bolnavă, nu bolnavă.

- Adică?... Ce boală ai?, întreb neîncrezător.

- Ai auzit vreodată de boala dragostei?, îmi zice ridicând ochii către mine.

Prima intenție a fost să zâmbesc, dar când i-am zărit gravitatea și seriozitatea feței, i-am răspuns condescendent:

- Să vedem... Te-ai îndrăgostit?, o întreb curioasă.

- Da.

- Păi, asta e foarte bine, îi zic entuziasmată. Era și cazul. Chiar mă gândeam când o să faci și tu pasul ăsta...

- Nu, nu e bine deloc, Carla. M-am îndrăgostit de cine nu trebuia. Și, la naiba, doar am fost averizată, dar proasta de mine... n-am vrut să ascult. Am crezut în iubire, am crezut că sunt unica, am crezut că Dumnezeu mi-a așezat la picioare fericirea. Ce proastă! Ce idioată am putut să fiu!, începu ea într-un torent de cuvinte ce se prăvălea peste mine.

A trebuit să mă concentrez, să fac un efort de voință pentru a fi atentă la ce spune, fiindcă nu înțelegeam mai nimic.

- Stai, stai, stai puțin. Ia-o ușor... Cine e tipul?

- Carla, e un bărbat căsătorit.

- Căsătorit????, întreb uluită. Dar unde l-ai găsit, frate? Cum așa?

- La P.D.
- Ce-i P.D.?, întreb prostește.
- Partidul Democrat.

Oricâte conexiuni logice am încercat să fac în minte în câteva fracțiuni de secundă, tot nu mi-au ieșit. Ce treabă are Dana cu P.D.-ul?

- Dar de unde până unde? Ce treabă ai tu cu P.D.-ul?
- M-am înscris în partid, zice senină.
- N-ai minte, îi răspund dezamăgită.
- Păi, nu am. Că dacă aș fi avut, nu m-aș fi încurcat cu un bou ca ăsta.
- Bun. Hai, povestește cronologic, fiindcă nu pricep nimic. Deci... cum ai ajuns să te

înscreești în partid, cum l-ai cunoscut, cine e tipul?

Mergând pe firul evenimentelor din trecut, Dana mi-a relatat cu lux de amănunte povestea de iubire dintre ea și Eugen, frământările ei sufletești, dragostea imensă pe care i-o purta, precum și recenta vizită a nevestii la apartamentul lor.

- Spune-mi, Carla, ce-ai face în locul meu? Sunt disperată... Nu știu ce să fac... Eugen mă sună întruna de trei zile. Mi-am închis și telefonul...

- Tu crezi că asta-i o soluție? Să refuzi dialogul?
- Bine, dar ce să-i spun?

- Dana, uite ce e! Tu trebuie să ai o discuție cu el, trebuie să-i spui ce s-a-ntâmpat, trebuie să-ți dea o explicație, să comunicați cumva. Nu se face așa...

- Și ce să-i zic? „Băi, dobitocule, vezi că nevastă-ta era să mă ia la palme... Vezi că ai un plod acasă, în cazul în care ai uitat!”, începu ea vădit revoltată.

- Oh, prostuțo, tu ai o mare problemă! Tu nu spui nimănui ce faci, decât abia DUPĂ ce ai comis *infracțiunea*. Draga mea, ai câteva prietene care sunt sigură că ți-ar fi dat câteva sfaturi bune, dacă le-ai fi spus și dacă ar fi știut. Ai făcut de capul tău, fără să întrebi, fără să te consulți. E adevărat că între noi nu sunt decât doi ani diferență, dar, crede-mă, am ceva mai multă experiență, plus câțiva ani de căsătorie în spate. Știu cu ce se mănâncă...

- Nu înțeleg... Carla... de ce sunt așa bărbații?

- Dana, deși ai venit cam târziu la mine, lasă-mă, te rog, să-ți explic pe îndelete relațiile dintre femei și bărbați, că văd că nimeni nu ți le-a spus. Dacă ai fi știut asta dinainte, dacă ai fi plecat și urechea și mintea la ceea ce-ți spun eu acum, poate altfel ar fi stat lucrurile... Să știi că, în genere, unui bărbat îi place să se simtă rege, leu, în mica lui celulă cavernoasă a societății, în familie, și pe undeva așa și este. Acest lucru îi demonstrează lui și ansamblului social din care face parte, că el ține frâiele în mâini, că fără el lumea nu ar exista și, implicit, femeia din spate ar aluneca în prim planul abrutizării, ar sucomba în izolare și s-ar stinge într-un anonim deprimant pentru cei

ce încă îi mai populează grupul din care a făcut cândva parte ca un întreg. Ea reprezintă un sex slab, incapabil de a se adapta noilor condiții, când nevoită fiind, trebuie să facă față greutăților vieții, să combine viața personală cu cea profesională în mod armonios, să caute soluții pentru a evita dintr-un faliment emoțional iminent în care tocmai a fost lepădată. Bărbații cred *iluzorii* că o femeie este incapabilă de a se acomoda multitudinilor de probleme apărute fortuit, că ele nu știu să-și reorganizeze viața după standarde noi și că nu vor putea face față cu succes unei vieți solitare și independente. Mare greșală! Cea mai mare care poate exista în concepția unui bărbat!, încep eu lecția.

- Da, Carla, numai că, din câte văd, femeile nu sunt nici pe departe așa. Femeile sunt vulcani neînțeleși care erup când nu te aștepți, femeile sunt sarea și piperul unei relații, indiferent dacă ei vor să recunoască asta sau nu. Numai departe, nevasta lui... zise ea cu resemnare în glas.

- Mă bucur că începi să înțelegi, draga mea. Dana, FEMEIA este cea care poate și știe să salveze sau să înece o căsnicie, o poate înălța sau o poate coborî, o poate manipula după bunul său plac, poate face dintr-un bărbat un om fericit sau, dimpotrivă, cel mai nefericit de pe pământ - acesta se numește *controlul subtil al unei relații*. Trebuie doar SĂ VREA. Dacă știe să fie diplomată, dacă știe să facă salturi peste prăpastii, să fenteze, să se ascundă sau, din contră, să se arate când e cazul, atunci va reuși. Dacă însă se va împiedica, cu sau fără voia ei, va fi un fiasco, dar chiar și în această situație, o femeie nu va sta să plângă după un bărbat care a părăsit-o din cine știe ce motiv (altă femeie, în marea majoritate a cazurilor - cum e și în cazul tău, de exemplu, deși tu te situezi de partea cealaltă a fileului emoțional și social; excluzând alcoolismul sau violența domestică care sunt cele mai debile și mai primitive forme de manifestare a omului de groță practicate de niște alienați poștiți dintr-o eroare catastrofală în așezămintele omenești) și nici nu-și va pune capăt zilelor (Doamne ferește!), decât dacă are ceva labil în psihic încă de dinainte și nu conștientizează asta decât atunci când ajunge în fața faptului împlinit. Ai grijă ce faci, așadar... îi zic prudent.

Dana, îngândurată, tăcută și tristă, mă privește pe sub sprâncene:

- Se presupune că noi avem mai multă minte, nu?

- Bineînțeles. Ei bine, aici, intervine educația de acasă care este decisivă, precum și pregătirea profesională. O femeie împlinită profesional (fiindcă nimeni nu-ți poate fura neuronii, știința, diplomele și capacitatea intelectuală), se va refugia în muncă, își va găsi noi ocupații, își va face un amant pentru care e posibil să aibă ceva afecțiune sau nu, va progresa la locul de muncă și va fi mult mai prudentă în relații. O femeie singură, care mai are și copii, va renunța cu bucurie la orice mascul mediocru ce-i va da târcoale și își va revărsa dragostea naufragiată dar reînnoită sub altă formă, peste cei care-i poartă sufletul în eternitate: copiii, pentru că în ei își găsește forța de a merge mai departe, de a se ridica și de a înainta în viață. Poate doar, din când în când, tangențial, va

cunoaște bărbați (de regulă anorați adânc în diverse relații mai mult nereușite decât reușite - căci dacă ar fi reușite, ei nu ar avea ce căuta acolo, caz concret: Eugen al tău) cu care va avea câteva nopți pasionale sau câteva partide de sex flugare, pentru descărcarea energiilor negative, de o parte și de alta, dar va evita să se implice emoțional, dat fiind faptul că ea știe că partenerul de o noapte (două-trei) nu este cu nimic mai bun decât „fostul”, din moment ce se mulțumește cu firimituri de amor incert, nesigur și neîmpărtașit. Ea va vedea în partenerul efemer același rebel vânător în căutare de ceva nou ca și „ex”-ul, cu un creier micșorat de hormonii ce dau năvală în fața unui trup femeiesc, dar în esență cu aceeași animalitate lipsită de inhibiții.

Cu ochii măriți, Dana mă privește cu atenție sporită.

- De ce numai noi suferim? De ce nu și ei?

- Stai așa, că nu am terminat, îi răspund surâzând. Legat de asta, la capătul opus, pot să-ți mai spun că se mai întâmplă și așa-zisele abateri de la regulă, excepții, pe care le putem numi cu ușurință *minuni*. Bărbați care au avut neșansa de a-și uni destinul cu femei desfrânate, care nu au știut să-i aprecieze sau care, din prea mult respect vizavi de partenera de viață, au ajuns să fie călcați în picioare, ironizați, batjocoriți și marginalizați de ea și de cei din jur. Ei bine, în astfel de cazuri, se întâmplă cel mai adesea ca, dintr-o refulare lăuntrică, bărbatul respins să dorească o răzbunare tâmpă asupra noii persoane cunoscute, să se comporte cu respectiva total opus față de comportamentul cu „anterioara”, lucru cel puțin de neînțeles pentru cunoscuți, cât mai ales pentru subiectul recent adus în ecuație - noua consoartă. De parcă ar avea ea vreo vină că „fosta” s-a dat la deprinderi murdare sau comportament mârșav!! Mare greșală! A doua! Părerea mea este că nu trebuie amestecată o viață anterioară cu o viață prezentă sau viitoare, fiindcă viața se succede pe capitole, de diverse foiletoane care au, e adevărat, ceva legături între ele, dar sunt totuși atât de suverane.

Aproape plângând, cu capul în pământ, Dana șoptește:

- Crezi că dacă cineva mi-ar fi spus asta înainte, dacă aș fi fost pusă în gardă cumva, nu aș mai fi făcut prostia asta? Nicidecum, Carla. Nu mi-aș fi însușit nimic din ce mi-ai fi zis, fiindcă nu sunt suficient de înțeleaptă ca să învăț din greșelile altora. Trebuie să trec eu însămi prin ele, ca să le percep.

- Pe undeva, ai dreptate, îi spun consolând-o cumva. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că nimeni nu ar trebui să dețină controlul în nimic, cu atât mai mult într-o relație femeie-bărbat. La o căruță, dacă se înhamă doi cai, trebuie să tragă amândoi, în egală măsură. Afară doar de faptul când unul dintre ei obosește, evident, și atunci se presupune o pauză. Asta nu înseamnă să dai drumul cailor pe câmp, să alerge ca nebunii și să se rătăcească unul de altul, să abandoneze căruța, ba mai mult, să frângă osia. Greu sau ușor, ei vor trebui să rămână împreună, unul lângă altul, până

își vor reveni, pentru o asigura mai apoi o călătorie armonioasă, completă și sigură, până la destinație, până în ultima secundă a dansului marital.

- Ceea ce spui tu acum e pură teorie, zise Dana dezamăgită. Asta era valabil acum cincizeci ani, nu acum, când secolul ăsta ne distruge viețile.

- E adevărat ce spui, după cum mai este adevărat și că într-o relație/căsătorie/uniune consensuală - mai nou (sucombatul „concupinaj”), cred că cea care are cea mai mare influență este, într-adevăr femeia, pentru că ea percepe, în general (nu în special!), mai multe subtilități decât un bărbat, ea știe instinctual cum să-l facă pe cel de lângă ea să se îndrăgostească, să se REîndrăgostească și mai apoi, să-i ofere bărbatului ce-i populează zilele, clipe de neuitat atunci când își dorește sau când îl dorește. Fără ea, un bărbat va trăi deusolat, singur, trist și fără împliniri, deoarece nu degeaba Dumnezeu a lăsat pe pământ două sexe, ci - conform Genezei - în a șasea zi a creat „bărbatul și femeia”, apoi s-a odihnit.

Dana clătină din cap și șopti cu amărăciune:

- Da, Carla, dar uite, sunt o grămadă de femei divorțate care se recăsătoresc...

Zâmbind îngăduitor, îi spun însuflețită:

- Exact asta am vrut să-ți spun și eu acum, numai că nu ți-am adus în discuție acest aspect fiindcă mi se pare ireal de coincident: atunci când un bărbat rănit întâlnește sufletul pereche, o femeie rănită și ea la rândul ei, și atunci încep prin a se completa unul pe altul, evitând mai ales greșelile anterioare înfăptuite cu sau fără voia lor, când vor încerca să-și refacă viața adăugându-se, înțelegându-se, iubindu-se, întregindu-se, inventându-se chiar, înlănțuindu-și temerile, grijile, angoasele, refulările, dar și plăsmuirea de noi speranțe, noi vise, noi concepții și noi viziuni asupra vieții, asupra diverselor aspecte cotidiene, mai mature, mai profunde, mai binevoitoare și nu în ultimul rând, mai chibzuite. Căci, avantajul maturității își are obârșia tocmai în înțelepciunea căpătată de-a lungul anilor, doar nu degeaba se spune că bătrânii sunt înțelepți - ceea ce mi se pare perfect adevărat, fiindcă această înțelepciune derivă fix din experiența vieții și nimic altceva. Acest caz mi se pare ideal, desăvârșit, ireal, poate chiar utopic și muuuuult prea rar întâlnit, dar totuși, nu imposibil (cel puțin nu în cărți sau în vise, că în realitate...). Este exact ce spuneai tu mai devreme...

- Înseamnă că nu am fost înțeleaptă deloc... îngăimă Dana sfârșită.

- Nu aș spune asta, Dana. Ci mai degrabă că nu ai știut. Acum, că știi, este altceva. Să știi că femeile, în adâncul sufletelor lor, au dat și dau dovadă de o dușmănie mult mai puternică decât bărbații, în toate acțiunile pe care le efectuează, dacă vor. De asemenea, la polul opus, pot fi și mame bune, partenere de viață devotate, surori fidele sau fiice iubitoare etc. Totuși, se zice că bărbații sunt mai buni, mai calzi, mai tandri, mai iubitori - acest lucru fiind valabil doar atunci când iubesc cu adevărat, când vibrează prin toți porii, când VOR acest lucru, când destinul le oferă ocazii atât de rare s-o demonstreze, poate o dată sau de, cel mult, două ori în viață. În inimile lor poate

exista un ocean de gingășie care se va revărsa ca un tsunami asupra femeii alese, dacă ea va ști cum să-l facă să-i arate acest lucru.

- Și de ce Eugen nu ar putea să facă acest lucru cu mine, mă rog?, întrebă Dana cu revoltă în glas.

- Drăguța mea, acest lucru nu prea se petrece la vârsta de patruzeci de ani, ci undeva mai în tinerețe, și ajunge să-și pună amprenta tot restul vieții, mai ales dacă la mijloc există un moștenitor comun. Aceste sentimente există și la Eugen bineînțeles, dar nu pentru tine, ci pentru soția lui, că de aceea s-a și căsătorit cu ea. Și ar mai fi ceva, Dana dragă: frica de a nu-și năruie statutul în societate. Deși o face toată viața pe vânătorul, și chiar și este într-o mai mică sau mai mare măsură, imaginea în fața cunoscuților, a prietenilor, trebuie să fie nealterată. Poate tocmai din acest motiv, te-a amăgit cu o cheie de la un apartament de-al lui, un loc dedicat în exclusivitate relațiilor efemere extraconjugale. El, așa bou cum spui că e, ține la imaginea lui de familist, imagine șleampădă, surdă, chioară, distorsionată și mucegăită, dar totuși, imagine.

- Păi, și cu mine cum rămâne?, întrebă ea într-un târziu, nervoasă și nedumerită.

- Tu ai fost o jucărie sexuală, un trup și un suflet cast de care s-a bucurat un timp destul de îndelungat și de care, cu regret îți spun, se va lepăda cât mai curând cu putință, dacă n-a făcut-o deja cumva. El se va întoarce în casa nevastă-sii, căminul lor de fapt, cu capul plecat sau chiar în genunchi dacă va fi nevoie, implorând iertarea.

- Da, dar lucrurile nu vor rămâne așa, Carla! Nu, nu, nu. Eu nu pierd!, amenință ea brusc, ridicându-se în picioare.

Ușor speriată, o întreb:

- Și ce ai de gând? Să le strici casa? Să intri samavolnic în viața lor? Doamne, Dana, fii un pic rațională!

- Nu știu ce voi face, dar, oricum, treaba asta nu se încheie aici. O mă întâlnesc cu el și voi mai vedea...

Și a plecat hotărâtă...

CAPITOLUL VI

Împăcarea

Să tot fi trecut câteva zile bune, când mă trezesc din nou cu Dana la ușa:

- M-am gândit la ce mi-ai spus deunăzi, începe ea.

- Bun. Și? Ce hotărâre ai luat?, întreb curioasă, cu sufletul la gură. Sper că nu te-ai dus la ușa lor...

- Nu, nu. M-am văzut cu el însă, mi-a îndrugat vrute și nevrute, că nu se împacă bine cu soția lui, că duce o viață de coșmar, că s-au separat, că va divorța... și... l-am crezut, spuse ea cu glas stins, punând capul în pământ.

- Poftim????, întreb uluită.

- M-am împăcat cu el, Carla!

Șocată, mă așez încetișor pe scaun. Am crezut că nu aud bine.

- Sper că-i o glumă, nu?

- Nu, nu este o glumă... Crede-mă, nu pot renunța la el. Îl iubesc prea mult... Gândește-te un pic... A fost primul bărbat din viața mea. Cum crezi că pot trece peste?

- Înseamnă că toată pledoaria mea despre relațiile mixte a fost zadarnică. Înseamnă că degeaba mi-am bătut gura și am încercat să-ți explic cum e..., îmi spun profund dezamăgită.

- Carla, te rog să mă înțelegi... Nu mai pot da înapoi. Și nici nu vreau, zise hotărâtă dintr-o dată. Am încercat să fug, am încercat să-l uit... E peste puterile mele. Pur și simplu, nu pot.

Descumpănită, îmi înghit grămada de cuvinte și privesc în gol.

- Știi că te așteptai la cu totul altceva, știu că plecasem de la tine decisă să-l iau de rever, dar când l-am văzut, m-am înmuiat. Nu-i rezist. Nu încă. Poate, cu timpul, mă voi sătura, nu știu...

- Dana, dar nu poți trăi în incertitudinea asta, încerc eu s-o determin să se răzgândească, deși știam că nu am șanse de reușită. Omul ăsta te-a mințit și te va minți în continuare, fiindcă a citit în tine vulnerabilitatea. Te va juca pe degete...

- Știi și te cred... dar nu-mi mai pasă... O să mă împac cu ideea că sunt ultima zdreanță de pe pământ, nu am ce face, șopti privind undeva, peste umărul meu, în gol.

Orice încercare de a-i schimba decizia era încă din start sortită eșecului. Ba mai mult, riscam să mă cert cu ea definitiv, să nu mă mai viziteze niciodată, fiindcă această dragoste bolnavă o copleșea. Iar ea, o copilă fără minte, nu-i făcea față. Era ca și cum aș fi strigat stelelor să nu mai strălucească în nopțile senine, era ca și cum i-aș fi spus Soarelui să nu mai răsară sau Lunii să se

depărteze în altă galaxie. Am avut senzația că mă ciomăgesc cu propriul ecou, bâiguind vorbe fără înțeles, într-o limbă total necunoscută.

Am tăcut.

- Știu că nu ești de acord, știu că nu mă înțelegi și nu mă vei înțelege niciodată, dar asta este situația și nu am de gând s-o schimb. Pentru nimic în lume, îmi zise îndârjită.

- Faci cum vrei atunci, îi răspund încetișor. Eu nu mai zic nimic.

Și am schimbat brusc subiectul.

Nu-mi reveneam din șoc.

Am crezut-o altfel, am crezut că, având douăzeci de ani, nu mai are mintea unei adolescente, ci a unei femei mature, am crezut că timpul, durerea și rușinea îi vor netezi gândurile și va chibzui cu suficientă înțelepciune la situația ei amoroasă incertă și plină de neîmpliniri, că nu va face un melanj indecent între propria-i persoană și acel cuplu mai mult sau mai puțin sudat de anii unui mariaj aproape ruinat, din punctul ei de vedere.

Ei bine, m-am înșelat.

Și asta m-a dezamăgit. Profund. Poate prea profund.

Pentru că, printr-un proces amplu de empatie pe care l-am conștientizat de-a lungul câtorva zile, am socotit, fără să mă gândesc prea mult, cum ar fi dacă eu aș fi fost în locul soției lui Eugen. Cum aș reacționa?

Îndepărtând gândul decepționant, am făcut un efort de voință să fiu coerentă la banalitățile pe care Dana încerca acum să mi le înșire de firul nevăzut al cotidianului searbăd. Subiectul „Eugen” a fost considerat tacit din acel moment, de o parte și de alta a barierei de comunicare, **tabu**. Nu am mai auzit povești despre el și cu el niciodată.

CAPITOLUL VII

Cotitura vieții

Nu greșesc cu nimic dacă spun că timpul s-a așternut nemilos peste noi, că viața și-a urmat cursul firesc și inerent și că am început să percep, în relațiile mele de prietenie, o pierdere fără echivoc, o răceală instaurată între mine și Dana, răceală cauzată de teribila ei relație amoroasă ce continua chiar și acum, spre deziluzia mea perpetuă.

Aflasem întâmplător, de la Cristina, că Dana se lăsase de facultate în ultimul an, că era în mare amor cu Eugen în continuare și că se angajase la o firmă de transport internațional România-Italia, firmă al cărui administrator nu era, totuși, Eugen, ci un bun prieten de-al său, Virgil.

Mi-am ținut cu greu în frâu reproșurile, mi-am obturat deliberat muștrările ce i s-ar fi cuvenit pe bună dreptate și am luat-o exact așa cum era ea, cu bune și rele, cu mai mult sau mai puțină minte, dar cu regretul de a-mi vedea așa-zisă *soră mai mică* - căci așa o consideram - cum se complăcea într-o mocirlă sentimentală și socială care nu-i făcea cinste. Cum s-o smulg dacă ea nu se dorea smulsă? Cum s-o deșădăcinez din locul acela care-i fura tinerețea și viața?

Dana începuse să mă evite, nu mai trecea pe la mine decât foarte rar, făcându-și veacul mai mult pe la Cristina, stând cu ea la povești până târziu în noapte, doar ele știind despre ce anume discutau. Așa au trecut vreo patru-cinci ani, timp în care abia dacă o mai vedeam o dată pe lună, uneori poate nici atât.

Fratele ei, Costel, eșuase lamentabil în căsătorie și se întorsese în casa părinților cu coada între vine după un divorț scandalos și plin de ranchiună, fosta sa soție interzicându-i printr-un ordin judecătoresc să se mai apropie de fetița lor minoră, rămasă în custodia maică-sii. Fusese dat afară și de la serviciu și de șapte ani mânca pâinea celor doi părinți ai lor, pensionari amândoi, cărora sănătatea șubrezită înainte de vreme le înghițea o parte considerabilă din veniturile destinate medicamentelor. El se înscriesese la o a doua facultate care nu avea nici în clin, nici în mânecă cu ingineria pe care o terminase cu ceva timp în urmă. Urma acum cursurile de zi ale facultății de istorie *din pasiune*, după cum afirma el scuzabil, încercând o păcăleală spoită și pueril motivată în fața tuturor celor care-l judecau pentru absența unui serviciu serios, decent și constant în pragul unei vârste mature de aproape patruzeci de ani. Adevărul era cu totul altul, și anume că nu mai avea tragere de inimă să urmeze firul obișnuit al unui serviciu ce-ți creează obligații cotidiene matinale și nu numai, care-ți stimulează răspunderea normală a postului pe care-l ocupi și te determină să ieși din plafonarea inerentă, urcând în ierarhie mai mult sau mai puțin. E greu, după atâta timp, să o iei de la capăt, să-ți schimbi serviciul, colegii, să te mulțumești cu puțin la început, sperând apoi într-o

trambulină profesională, să-ți faci ritualul dis-de-dimineață și să depinzi de un anume program impus. El era rebel, gata oricând să cedeze impulsului casnic, atât timp cât știa că are o farfurie de mâncare caldă acasă, asigurată de bieții părinți, ce se străduiau din răsuputeri să-l întrețină. Mulți îi condamnau atitudinea nonșalantă, iar eu nu făceam excepție, mai ales că o vedeam pe Dana care pleca de dimineață și venea tocmai seara de la acel serviciu idiot, plătit cu un salariu de mizerie, suportând ifosele cretine ale patronului și ale nevastii lui, timp în care Costel avea deja asigurată cu vârf și îndesat siesta de prânz, de seară, de dimineață și de orice oră din zi, de fapt.

Într-o seară, mă pomenesc cu Dana la ușă:

- Știu că nu am mai fost pe la tine, dar m-am luat cu altele... Muncesc precum nebunul, de dimineață până aproape de seară, se scuză ea.

- Cu școala ce ai mai făcut?, întreb direct, fiindcă asta mă interesa cel mai tare în acel moment.

- Păi, bine, zice ea dezinvoltă. Am dat licența și am luat-o. Dar mai de mult, nu acum... Momentan, îmi fac veacul pe la Virgil, știi.

Am privit-o neîncrezătoare, iar fascinanta și teribila mea intuiție nativă care nu m-a înșelat nicicând, îmi șoptea la ureche, în inimă și în suflet, că nimic nu e adevărat, dar că - de gura mea - a aruncat pastila într-o doară. Aș putea să jur și acum, în momentul de față, că abandonase școala și nu s-a mai apucat de ea niciodată. M-am prefăcut că o cred și i-am ascultat poveștile de la serviciu, povești banale, pline de non-sens, care chiar nu mă interesau.

Se plângea că șeful ei, un patron arivist, propășit și el printre marii administratori ai firmelor apărute ca ciupercile după ploaie în noua eră capitalistă, o lăsa în frig, forțând-o să țină reșoul închis, fără căldură, pe timp de iarnă, în biroul special amenajat. Jupânul proprietar era și el un fost șofer pe mașinile de maxi-taxi, curse internaționale, cu precădere în Italia. Avea un băiețel răzgâiat și o soție mai scârboasă decât el, cu aere de mare patroană, trezită peste noapte cu ceva bani în buzunar și care credea că l-a prins pe Dumnezeu de picior, văzându-și deodată dolăreii înghesuiți prin buzunare.

Într-o zi, vizitându-mi prietena la serviciu, i-am văzut și eu foindu-se pe acolo, ca niște *supervizori* autentici, foarte vigilenți în ce privește limbajul și atenția cu care Dana trata fiecare client ce le trecea pragul. Am avut o senzație de repulsie și greață mai ales când am constatat că au venit cu câteva cutii de bere aduse de la mașină și le-au desfăcut acolo, împreună cu alți câțiva prieteni, iar Danei nu i-au dat nici măcar o ceașcă cu cafea, de la filtrul plin ochi din colțul camerei. Ce să mai spun de mine, care eram invizibilă, un tot unitar cu decorul bine cunoscut? Printre acei prieteni, un bărbat înalt, brunet, cu ochii negri, mi-a atras atenția și i-am urmărit privirile și gesturile cu atenție. Deborda o siguranță și o încredere în sine ce se simțea de departe, iar Dana îl sorbea din ochi, pur și simplu. „Eugen”, mi-a străfulgerat un gând dezamăgitor. M-am ridicat tăcută și am

plecat revoltată pe Dana, că se mulțumea cu o astfel de viață, cu o astfel de relație cangrenantă, un anturaj derizoriu, un șef prost crescut ca și nevasta ce-l însoțea în permanență, alături de alți prieteni, șoferi sau foști șoferi și ei pe aceste curse internaționale, la fel de prost crescuți, căci cine se aseamănă se adună.

- Cum de-i accepți, cum de stai printre ei? Dana, tu nu ești de-a lor! Asta nu e pentru tine! Ție îți trebuie altceva, îți trebuie un colectiv elevat, un sistem social de care să fii mândră, să ai ce discuta, să ai ce învăța, să comunicați pe aceeași lungime de undă...

Ridica din umeri:

- Și ce-ai vrea să fac? Unde să mă duc? Cine mă angajează pe mine?

Îmi venea să-i reproșez: „Vezi, dacă te-ai lăsat de școală?”, dar în ultimele secunde îmi înfrânam reproșurile, fiindcă știam că iar mă va evita cu anii, ca să nu mai spun că ar fi susținut cu vehemență din nou că a terminat facultatea, că a dat nenorocita aia de licență etc., lucru pe care nu l-am crezut niciodată.

De la un timp, începuse însă din nou să-mi calce pragul casei, chiar mai des decât m-aș fi gândit. Nu a mai pomenit niciodată de Eugen, iar eu, prudentă, evitam s-o mai întreb, deși curiozitatea îmi dădea târcoale.

Știa engleza suficient de bine cât să-mi învețe copilul școlar în clasa a II-a, să-l inițieze în arta filologiei, atât cât se putea la acea vârstă fragedă. Îmi plăcea că se înțelegeau bine, că râdeau împreună și se completau. De multe ori, privindu-i, gândul îmi fugea în trecutul Danei, în anii de copilărie, când inocentă și surâzătoare, se juca cu copiii mai mici ca ea, când o făcea pe șefa în fața lor doar pentru că nu avea aceeași putere s-o facă și în fața celor de-o vârstă cu ea, și atunci prefera pe cei mai vulnerabili ca ea, mai candidi și mai ușor de mânuit.

- Spune-mi, Carla!, începuse ea într-o seară pe neașteptate. Cât consumă mașina ta de spălat?

M-a luat mult pe de departe, ca să-mi trezească suspiciuni.

- De ce? Vrei să-ți iei mașină? Ar fi cel mai bun lucru pe care l-ai putea face... o încurajez râzând.

- Nu, nu... zâmbi ea îngăduitor și trist. Știi? Am internat-o pe maică-mea în spital ieri dimineată...

- Cum așa????, o întreb uimită. Dar, ce-a pățit?

- O comoție cerebrală...

- Dar de ce? Ce-a făcut? S-a certat cu cineva, s-a supărat?

- Nu, nu, nu... Doar că dimineată, pe la cinci, am găsit-o jos, căzută lângă pat, cu fața în jos. Am chemat ambulanța și acum este internată la Neurologie, îmi spuse cu privirea în pământ.

- Bine, bine... am înțeles asta, dar cum s-a întâmplat?, continui seria de întrebări,

neînțelegând mare lucru. Așa, deodată?? Imposibil! Ceva s-a întâmplat... s-a enervat, s-a certat, s-a supărat de la ceva? Că doar nu faci așa ceva din senin...

- Hm... nuuu... zise Dana cu juma' de gură. Zilele trecute s-a apucat să facă curățenie pe balcon și a ieșit cam dezbrăcată. Cred că de la curent, nu știi. Poate a răcit.

Puțin mirată, am înghițit până la urmă gălușca.

Ah, Doamne!!! Intuiția mea cu care m-am lăudat toată viața, mi-a dejucat memoria. Mi-a răs în nas, trădându-mă mișelește.

- Și cum se simte?, între curioasă și mișcată de această veste nu tocmai plăcută.

- Acum e bine, numai că...

- E conștientă?

- Mdaaa... dar nu mai poate să-și miște piciorul drept și nici mâna dreaptă. Nu vorbește...

- A paralizat?

- Cam așa ceva...

- Văleu, Doamne! Ce tragedie! Săraca!

Aducându-mi aminte de întrebarea ei privitoare la mașina de spălat, o întreb:

- Și vrei să speli ceva pentru ea? O cămașă de noapte, ceva lenjerie?

- Nu, nu, nu... Știi? Acum nu mai are cine să-i spele lui Costel... și mă gândeam că dacă vin la tine, mă ajuți... zise ea sfioasă. Îți plătesc curentul, îți aduc detergent... Crezi că se poate?

Fără să stau pe gânduri, îi răspund condescendent:

- Doamne, Dana, dar se mai pune problema? Bineînțeles, fata mea! Adu tot ce vrei, când vrei.

Am sărit în ajutorul ei și am aprobat imediat timida ei cerere, dar am făcut-o pentru ea, nu pentru Costel pe care-l consideram un trântor, o lipitoare josnică, fără obraz. „O fac pentru prietena mea, nu pentru frate-său!”, îmi spuneam.

- Să nu te gândești că mă deranjezi!, continui. Fără îndoială, poți să aduci tot ce ai la tine acasă, inclusiv perdele, dacă vrei, îi răspund încercând s-o fac să zâmbească.

Cu un zâmbet forțat în colțul gurii, îmi răspunde trist:

- Mulțumesc, Carla! Azi e marți. Vineri vin la tine cu rufele. E O.K., așa?

- Oricând pentru tine, Dana, draga mea!

Zilele care au urmat nu a mai venit la mine deloc. O sunam de două-trei ori pe zi.

- Ce faci? Ce face maică-ta? E mai bine?

- Mdaaa... S-a dus Costel azi pe la ea. Se duce în fiecare zi, o dată dimineața și o dată seara... îmi răspunde molatec.

- Dar tu? Nu te-ai dus s-o vezi????, întreb uluită.

- Ba da... O să mă duc.

- Păi, când?
- Măine, joi. E zi de vizită.

Uluită de răspunsul ei, m-am gândit abia după ce am închis telefonul: „De ce are nevoie de o zi și o oră de vizită anume? Frate-său cum se duce de două ori pe zi chiar?”

Vineri.

- Ai fost s-o vezi?, o întreb la telefon.
- Încă nu.
- Dar de ce, măi, Dana?
- Am avut treabă multă la serviciu... se scuză ea.
- Și chiar crezi că, în astfel de cazuri, Virgil nu ți-ar da voie să pleci o oră? N-aș crede...

Spune, când te duci?

- Cred că în seara asta...
- Crezi? Nu ești sigură? Dar la mine când vii? Ai promis că azi vii cu rufele lui Costel, cu sacoșa cu boarfe... o asaltez eu cu întrebările.
- O să trec și pe la tine. Cred că mâine, dacă nu pot azi...

Sâmbătă o sun din nou.

- Ai fost la maică-ta, la spital?
- Încă nu...
- Nu????, o întreb cu o mirare crescândă pe care nu puteam și nici nu voiam să mi-o mai ascund. Dana, tu nu ai minte? Cum să nu te duci? Ce ai de gând? Măcar știi cum se simte? Ce ți-a spus Costel?

- E mai bine. Acum recunoaște persoanele. Înainte nu știi dacă le recunoștea, nu cred. L-a recunoscut pe Costel.

- Pleci de la serviciu AZI și te duci s-o vezi!!! Clar? Fără discuții! Ai înțeles?, îi ordon cu vehemență, enervată pe ea.

- Da, da... aprobă ea repede.
- Foarte bine. Te aștept azi pe la mine? Când ai de gând să vii cu rufele alea? Ai grijă că dacă nu le aduci în seara asta, mâine să nu te prind cu ele. Duminica nu spăl, îi zic hotărâtă.
- Bine vin, dar nu cred că mai trec azi. Luni. Luni vin cu ele.
- Treaba ta!, îi spun resemnată. Poți să vii oricând, numai nu mai tergiversa. O.K.?
- O.K.
- Și du-te la maică-ta!! Nu mai sta!!
- Da, mă duc, îmi zise ca un copil cuminte.

S-a făcut târziu și Victor se chinuia la imprimanta noastră veche și nenorocită să-și listeze un referat pentru serviciu. Ne-am holbat la imprimantă, am închis-o, am deschis-o, i-am dezinstalat

driver-ele, le-am instalat din nou și tot nu mergea. Nervoasă, ridic privirea către ceas. Orele 22:15. Încă e devreme pentru a telefona, mai ales că-mi permiteam acest lux cu cei foarte apropiați. Ridic receptorul și o sun pe Dana pe fix.

- Dana, sunt eu.
- Bună! Ia spune, zice ea nedumerită.
- Uite, proasta asta de imprimantă a mea s-a blocat de tot. Știi cumva ce aș putea să-i fac?

Aș fi avut nevoie de niște situații pentru Victor, pentru mâine, la serviciu. El e nervos și a zis c-o aruncă pe geam.

Râde în telefon și-mi spune:

- Spune-i lui Victor s-o arunce luni, când vă cumpărați alta.

Râd și eu și schimb subiectul.

- Ia spune-mi: ai fost azi la spital, la maică-ta?
- Nu...
- Pe cuvânt dacă te înțeleg... De ce nu te duci, fată? Ce ai cu ea? Zău dacă pricep...
- O să mă duc, răspunde laconic.
- Când? După ce iese?
- Nu... O să mă duc.

N-am mai insistat. Mi-am dat seama că vorbesc cu pereții.

- Bine. Faci cum vrei. Deci? Te aștept luni?
- Da, da. Luni sunt la tine.

Nu am știut și nu aveam de unde naiba să ghicesc că acea convorbire va fi ultima, că acel glas aveam să-l aud pentru ultima oară atunci, în acea seară funestă de sâmbătă de aprilie. Intuiția, presimțirea, instinctul, m-au trădat mârșav, voalând intenționat orice gând bănuitor, neîncrezător, ce ar fi putut să mă conducă la iluzia îndoielii, la încolțirea în minte a unei suspiciuni fie cât de mici. Am fost convinsă de adevărul absolut al spuselor ei, fără să pătrund esența cuvintelor, fără să încerc să le răstălmăcesc, fără să-mi imaginez că atitudinea ostilă vizavi de maică-sa ascundea un lucru groaznic pe care l-am aflat mult prea târziu. Îmi reproșez și acum că am fost atât de oarbă de nu am putut zări nimic dincolo de comportament și de cuvinte, că ceva grav se petrecuse sub acoperișul casei lor, ceva care avea să fie scos la suprafață abia la înmormântarea Danei.

Ce ignorantă am putut să fiu!! Ce smintită, ce proastă!!

Viața Danei a virat funebru, către un drum lung, lugubru și fără putință de întoarcere.

CAPITOLUL VIII

Înmormântarea

Biserica micuță din cartier părea mai sumbră decât de obicei, adăpostind în întunecimea-i caracteristică, un sicriu lung și îngust ce trăda silueta subțire și foarte înaltă a Danei. O tăcere apăsătoare se lăsa peste noi și peste acea cutie de scânduri ce-mi sustrase abuziv și violent prietena de-o viață, părând că-mi râde în nas cu o indolență nemărginită, batjocorându-mi sentimentele de revoltă plâsmuite în suflet încă de la aflarea veștii de trecere în neființă a Danei.

Viață friabilă topită brusc, îți simt lipsa aici, în spațiul acesta macabru, unde moartea hulpavă se hrănește cu bucați din tine. Unde-ți este energia, unde-ți este vigoarea până de curând evidențiată cu atâta vivacitate, unde-ți este veselia, jovialitatea, buna dispoziție ce ne umplea sufletele? Unde ai dispărut fără urmă, fără să lași un semn al trecerii tale efemere prin lume?

Stăteam ca o statuie fără sens în mijlocul pronausului, întrebându-mă sec ce caut acolo, cum de trăiesc astfel de momente, să ajung să-mi conduc pe ultimul drum prietena din copilărie, neînțelegând nici atunci și nici acum, destinul acela tragic ce-mi furase liniștea și-mi răscolise orice rațiune.

Moartea Danei nu am înțeles-o niciodată, nu am acceptat-o niciodată, iar astăzi, când scriu aceste rânduri, la șapte ani de la trecerea ei în rândurile celor veșnici, înțeleg cu atât mai puțin. Mă surprind deseori gândindu-mă la ea, încercând să dezleg fără succes enigma gândurilor ce i-au traversat mintea în acea ultimă săptămână. Sunt încă lucruri ținute în mister pentru vecie, sunt încă întrebări la care nu voi avea răspunsuri poate niciodată, sunt încă taine groaznice pe care mai mult le bănuie decât să am certitudinea înfăptuirii lor.

Atunci, în acea zi cumplită, mi-am simțit sufletul golit, sfâșiat de durere, ciopârțit de o soartă cruntă, implacabilă, care a lăsat în urmă inimi devastate, pustiind cu o violență năprasnică tot ce era în jur, cutremurând până la disperare ființele rămase vii din jurul Danei.

Priveam împietrită la chipul livid din sicriu, uluită și zdruncinată la vederea unei Dane inerte, cu mâinile așezate pe piept, într-un somn veșnic pe care nu-l consimțisem vreodată nici în cele mai terifiante gânduri ocazionale ale mele ce-mi străbătuseră mintea la un moment dat și nici în cele mai negre coșmaruri pe care le putusem avea până atunci, de-a lungul vieții.

- He, he, he... făcuse taică-său în fața blocului, când m-a întâlnit. Tu știai! Știaaaaaiii!, îmi zice el râzând sarcastic și clătinând degetul arătător, în semn de muștrare.
- Ce să știi?, întreb uluită.
- Știai că era însărcinată, dar nu ai spus nimic, mă acuza el. M-ați mințit! Amândouă!

- Nu-i adevărat! Habar nu aveam de asta. Nu mi-a spus niciodată. Ba mai mult, nici măcar nu mi-am dat seama că are burtă.

- Nu te cred!, tună el în fața mea, cu ochii sticlind de mânie.

- Sincer! Nu știam! Pe cuvântul meu de onoare!, îi răspund revoltată pe ideea lui idioată de a mă acuza fără un fundament solid.

- Mi-e imposibil să cred așa ceva!, continuă el gândul chinuitor scufundat chiar și în aceste momente în aburii alcoolului. Cum să nu-ți spună? Tocmai ție, care te vizita atât de des? Tocmai ție, prietena cea mai bună din copilărie? Și cum naiba să nu-i vezi burta mare, în opt luni de sarcină?

Îmi venea să-i strig în față: „Dar voi, familia ei, cum de nu i-ați văzut burta? Cum de nu ați ghicit că dincolo de puloverul ei negru lălâi de care nu se mai despărțea deloc în ultimul timp, se ascunde o sarcină atât de înaintată? Știți să mă acuzați pe mine, care o vedeam o dată la două-trei zile... Dar voi, care stăteați cu ea în aceeași casă, zi de zi? Voi, în fața cărora se dezbrăca?”

Contrar gândurilor răzvrătite ce-mi traversau întreaga ființă, i-am răspuns încet:

- Nu mi-am dat seama că are burtă. Te rog să mă crezi când îți spun că habar nu aveam.

Purta acel pulover lung și foarte larg, iar sarcina ei probabil că s-a întins mai mult pe părți sau poate se strângea cu ceva, nu știu. Nu m-am gândit nicio clipă la așa asta. Ori poate, datorită construcției fizice, avea sarcina sus, aproape de stomac... ce știu eu? Îmi dau doar cu părerea... prea târziu acum, într-adevăr. Plus că haina neagră de blană pe care a purtat-o mereu, avea suficient loc cât să ascundă burta... Jur că nu știam, nea Gică! Mai bine spune-mi, te rog, cum de s-a întâmplat această tragedie...

Privindu-mă cu atenție, și-a schimbat tonul acuzator și începuse să mi se destăinuie:

- Dormeam... dar pe la ora 3 dimineață am auzit ușa la baie... Dana a stat mai bine de trei ore înăuntru. Am auzit și o bufnitură, poate mai multe. Costel s-a trezit și el și striga la ea să iasă. Într-un târziu a ieșit. Doamne, Doamne, ce am văzut!!!, făcu el punându-și mâna la gură și clătinând puternic din cap.

- Ce ai văzut?, întreb cu sufletul la gură.

Continuă incoerent, fără legătură, mai mult pentru el:

- L-am întrebat pe Costel: „Mișcă, tată?”. „Mișcă!”, mi-a răspuns, strângând mormanul de prosoape pline de sânge. Dana era lividă la față și mi-a spus să mă duc la farmacie și să iau vitamina K. Avea hemoragie. Am fost, am luat-o și m-am întors acasă. Dana a luat vitamina, dar se simțea din ce în ce mai rău. Am vrut să chem ambulanța, dar Dana nu m-a lăsat. M-am speriat și m-am dus la doamna Tanța, vecina de la șase, că nu știam ce să fac. A venit, săraca femeie, într-un suflet, a frecat-o pe Dana pe mâini, pe frunte și a implorat-o s-o lase să cheme Salvarea. După două ore de

încercări de convingere, a venit ambulanța și a dus-o la spital. Apoi... știi și tu!, zise el izbucnind într-un hohot de plâns.

Am tăcut îngrozită și l-am consolată cum am putut.

Brusc, îmi aduc aminte de Cristina. Ea avea o verișoară în același bloc și, întâmplător sau poate nu, chiar în acea dimineață se ducea s-o viziteze. Pe scări, a văzut agitație, apoi a venit la mine, luându-mă pe sus la spital.

Sute de întrebări stăteau să-mi sară din gât, dar nu reușeam să articulez niciun sunet.

Cum adică: „Mișcă, tată?” Cine să mișce? Copilul? Îl scosese sau cum? Doamne, Dumnezeu! Cum e posibil așa ceva?

În biserică, mă întâlnesc cu Cristina; un prilej bun s-o atac cu întrebările mele nătângi. O trag deoparte:

- Cristina, zi-mi cum ai aflat de Dana?

- Păi, mă duceam sus, la vară-mea. În fața ușii lor, mă întâlnesc cu nea Gică, care se trăgea cu mâinile de păr. M-a luat la el în casă și m-a dus la baie, povestindu-mi.

- Cristina, ce ai văzut în baie?, întreb siderată.

- Curățenie suspectă, Carla. Nimic altceva. Doar câteva prosoape puse într-un lighean, așa cum pui rufe la muiat pentru a le spăla mai târziu, dar nu sânge, nu mizerie. Carla, Costel a avut timp să ștergă orice urmă. Plus că taică-său mi-a spus că dimineață la ora șapte, Costel a plecat la spital, la maică-sa.

- Da, și?

- Tu chiar ești naivă, zău așa!, zice Cristina fără menajamente. Cum poți să crezi că duminică dimineață la ora șapte, Costel s-a dus s-o vadă pe mă-sa? Ce, nu avea timp toată ziua? Și, plus de asta, nu fusese și cu o zi înainte, și în fiecare zi? Ba chiar de două ori pe zi?

- Păi, și atunci cum?, o întreb incapabilă de a mai gândi coerent.

- Carla, Costel a strâns tot ce era pe acolo, a luat copilul și l-a aruncat pe undeva... Deși era clar că acel copil nu avea cum să mai supraviețuiască, Costel i-a grăbit sfârșitul. Doar el știe ce a făcut cu acel făt.

- Păi, și cum l-a luat?

- Nu știi. Probabil, l-a pus în vreo pungă, în vreo sacoșă, a mai adăugat și un bolovan, apoi i-a dat drumul pe Dunăre, sperând să se scufunde sacoșa cu tot cu copil. Apoi, la ora nouă, când a venit ambulanța, el era deja acasă. S-a întors. Timp berechet în două ore ca să arunce copilul și să se apuce de curățat prin baie. Îți spun eu, Carla: Costel NU A FOST LA SPITAL la maică-sa duminică dimineață.

- Bine, bine, dar taică-său l-a întrebat dacă mișcă. Despre copil era vorba, nu? Înseamnă că era viu sau cum?

- Normal că era vorba de copil. Da, probabil că era încă viu, că mișca.
- Mă îngrozești, Cristina!, îmi spun speriată.
- Nu te îngrozesc, ci îți spun cum intuiesc eu că s-ar fi întâmplat lucrurile. Și mai mult ca

sigur că așa a fost.

Mi-era frică să-l întreb direct pe Costel, fiindcă nu mă simțeam atât de apropiată încât să îndrăznesc vreo întrebare, plus că, așa puțin cât îl cunosc, cu siguranță ar fi negat orice acuzare, însă presupunerile Cristinei erau mai mult decât logice. Avea perfectă dreptate, așa cum a avut mereu.

Apropiindu-se de noi, Costel îmi arată cu degetul vânătăia de pe fruntea Danei:

- Vezi vânătăia aia?
- Da...
- E de la căzătură... când a căzut prima oară în baie...

Am tăcut, neîndrăznind să despic firul în patru, să aflu amănunte, mai ales că nu era nici locul, nici momentul.

S-au strâns câteva persoane, mai mulți apropiați ai familiei și am asistat la slujba de înmormântare, fără mama Danei care era încă în spital.

- Nu știe, încă nu a aflat și nici nu știu cum îi vom spune, zicea una dintre surorile ei. Mi-e și frică să-i spun.

M-am așezat sfios lângă ea. A întors privirea și m-a văzut:

- Tu ești Carla, nu-i așa? Prietena Danei...

- Da, îi răspund șoptit.

- Mi-am dat seama că, într-adevăr, nu știi nimic, Fii liniștită! Te văd și-ți citesc sufletul, ca în palmă, căci am experiență la oameni. Ești novice, fetițo! Te cred și sunt convinsă de nevinovăția ta.

Am început să plâng, ca o eliberare. În sfârșit, cineva nu mă acuza. În sfârșit, cineva mă credea pe cuvânt.

- Uite, fato, eu sunt pensionară, bolnavă de cancer de ceva timp și mă târâi cum pot.

Acolo, pe scaun, stă sora noastră, cea mai mare dintre noi. Suntem trei. Eu am fost asistentă la Spitalul Județean, la maternitate. Îți spun eu cum au decurs lucrurile. Ea și-a provocat singură un avort. Nimeni nu a fost cu ea. Ci singură, din disperare. S-a certat cu maică-sa cu o săptămână înainte, ceartă în urma căreia s-a produs atacul cerebral...

- Ahaaaa!!!!..., zic eu dumerindu-mă într-un târziu. Țasta e motivul pentru care nici nu s-a dus la spital s-o viziteze săptămâna asta. Se simțea vinovată... Acum fac legătura... Și de la ce s-au certat?, o întreb cu uimire.

- Cum de la ce? Dana a sosit acasă, a început să se schimbe, timp în care a intrat probabil

maică-sa peste ea și i-a văzut burta mare. A avut loc un scandal monstruos. I-a zis Danei că o dă afară din casă, cu plod cu tot și că nu o mai acceptă sub același acoperiș decât dacă scapă de copil. Nu știe cum și nu știe în ce împrejurări, numai să nu vină cu plod la ușa ei. Iar Dana, din disperare, a făcut acest gest.

- Așa a fost???? De unde știți? Cine a spus asta?, întreb uluită de precizia cu care îmi povestea.

- Nu a spus-o nimeni. Dar, drăguța mea, crede-mă, am suficienți ani în spate cât să-mi dau seama că așa a fost, plus că avem același sânge, sunt din familie, o cunosc prea bine și știu ce vorbesc. Și să știi, nu greșesc cu nimic. În fine, ce a fost, a fost. Acum nu se mai poate face nimic. Acum trebuie doar să vedem cum o vom anunța, cum îi vom spune că Dana a murit.

Eram uluită de tot ce auzeam, capul îmi vâjâia și simțeam că mă clatin.

Mătușa Danei, cu privirea în pământ, parcă scormonind ceva nevăzut, vorbește mai mult ca pentru sine:

- Pe mine nu asta mă intrigă, fiindcă e clar că numai disperarea a determinat-o să recurgă la o asemenea faptă. Ca să nu mai spun că ea nu și-a dorit nicio secundă să moară. Nici prin cap nu i-a trecut că se va ajunge aici. A fost un accident, cu toate că preotul de la biserică mare din centru susține că a fost sinucidere și tocmai de aceea nu a acceptat-o înăuntru și am fost nevoiți s-o aducem aici. Nu, nu, nu a fost sinucidere.

- Așa cred și eu, mai ales că am vorbit cu ea sâmbătă la telefon. Și am văzut că starea ei psihică era normală. Cel puțin așa mi s-a părut, fiindcă acum nu mai cred nimic..., îi zic deziluzionată.

- Știu. Am auzit că ai vorbit cu ea sâmbătă seară. Pe mine mă roade altceva însă: mi-e imposibil să cred că a făcut toate astea singură. Cineva a ajutat-o, Carla! Nu fizic, mă refer, căci era singură în baie. Cineva a învățat-o ce să facă și cum să facă. Nu te apuci tu singur, de nebun, să recurgi la astfel de acțiuni. Numai dacă te îndeamnă cineva. Întrebarea care îmi dă târcoale și nu-mi dă pace este: cine? Cine a fost nenorocita care a sfătuit-o să avorteze la opt luni, știind că asta înseamnă moarte curată? Numai o tâmpită, o idioată, o inconștientă ar fi putut să-i spună așa ceva! Cineva, în toată povestea asta, este autorul moral.

Avea dreptate, perfectă dreptate, numai că nici acum nu am aflat cine a fost acea persoană. De altfel, nu am mai aflat nimic altceva de la înmormântarea Danei, iar tot ce am aflat atunci erau simple presupuneri ale Cristinei și ale matusii Danei, nu certitudini. Nici măcar nu știu când i-au dat terifianta veste maică-sii, cum a reacționat, ce a spus etc. Știu doar că a stat atunci trei săptămâni în spital, iar în timpul ăsta Dana murise, fusese îngropată, ba chiar i se făcuse și un parastas mai mic, la care nu am mai fost invitată și de care am aflat mai târziu.

Enigmele din jurul acestei morți fulgerătoare nu s-au edificat nici acum și chiar și în momentul de față îmi pun aceleași întrebări pe care mi le-am pus acum șapte ani. Atunci, poliția chiar a deschis o anchetă, dar eu nu am fost citată niciodată. Costel a scăpat de acuzare doar fiindcă Dana a murit, altfel cred că ar fi făcut amândoi pușcărie: unul pentru pruncucidere, celălalt pentru complicitate și tănuire. Oricum, nu mai știu cum s-a soluționat cazul, probabil s-a clasat în mod sigur. Presa și televiziunea nu au întârziat să apară și ele. Cazul a fost mult mediatizat la vremea lui, dar tot degeaba. Misterele au rămas, atunci ca și în momentul de față, cel puțin pentru mine.

Ba, rememorând scenele de la înmormântare, îmi aduc aminte perfect că l-am văzut și pe Eugen, îmbrăcat în negru, cu chipul răscolit, însoțit de nevasta lui. L-am privit batjocoritor. Știam că acel copil fusese al lui, știam că ultima mea vizită la serviciul Danei, de altfel destul de apropiată ca timp de decesul fulgerător, mi-a adus certitudinea că relația lor exista și în acel moment. Oare știau și alții cu certitudine ceea ce eu doar bănuiam, că acel copil era al lui, de fapt? Oare aflase despre sarcină înainte sau după moartea ei? Analizându-i privirea de atunci, nu cred că greșesc dacă spun că se simțea vinovat, peste măsură de implicat în neagra poveste a Danei.

Viața și-a urmat cursul, iar eu nu am mai călcat pragul casei lor niciodată. Deși vecini de cartier, ne-am salutat în continuare toți acești ani, dar distant, fără să ne oprim, fără să ne mai întrebăm ceva. O ceață deasă și rece s-a interpus între noi și familia ei, o răceală evidentă ce a căscat tot mai mult prăpastia apărută, o punte frântă pe care nu am mai refăcut-o niciodată.

Mama Danei s-a stins și ea din viață anul acesta, după șapte ani de zăcut la pat. Am aflat din ziare despre moartea ei și nu m-am dus s-o văd. Simțeam că nu aveam ce căuta acolo, că nu eram dorită, deși am și voi avea conștiința împăcată toată viața că nu am ascuns nimic, că am spus în acele momente, adevărul gol-goluț. Am fost mereu cu sufletul alături de fata asta a cărei viață s-a scurs după doar trei decenii de existență, am ținut la ea ca la o soră și, mai mult, am căutat să-i dau numai sfaturi bune, ca unei adevărate prietene, numai că intențiile mele nu și-au atins scopul niciodată.

Și asta mă doare.

Chiar și acum.

Un gând lugubru îmi roade mintea și mă face să debutez și să concluzionez iar și iar, cu amărăciune: incredibila forță a morții smulge cu violență darul cel mai de preț al omenirii: viața însăși.

CUPRINS

CAPITOLUL I:	
Incredibila forță a morții.....	pag. 2
CAPITOLUL II:	
Copilăria	pag. 7
CAPITOLUL III:	
Iubirea	pag. 12
CAPITOLUL IV:	
Deziluzia	pag. 23
CAPITOLUL V:	
Revolta	pag. 26
CAPITOLUL VI:	
Împăcarea	pag. 33
CAPITOLUL VII:	
Cotitura vieții	pag. 35
CAPITOLUL VIII:	
Înmormântarea	pag. 41